Virago Star

YAMAHA

VIRAGO STAR CLUB NEDERLAND

Nummer 3 | september 2008 | Jaargang 14

INHOUDSOPGAVE

Van de redactie 3
Van het bestuur 4
De Bro's rit 2007 5
Even voorstellen... 7
Exit FJR 8
Yamaha Custom Group Europe 11
Nieuwe Camping Ed en Emiel 12
Apen 15-06-08 14
Finland 17
Regio café's 20
Kortingen voor Clubleden 21
V.S.O.C. International Rally 2009 22
De Belgian Dutch Virago & Star Riders Club 23
Je bent een Hog 25
Motorrijden in Thailand 26
Agenda 2008 Virago Star Club Nederland 28
Internationale Finland 29
Wat er mis kan gaan bij zomaar een internationaal weekend 31
Even voorstellen... 34
Organisatiestructuur Virago Star Club Nederland 35
Colofon 35

VAN DE REDACTIE

Hoi allemaal,

Nummer 3 van het Virago Star Magazine ligt weer voor je. Weer diverse verslagen van leden die naar Rally's zijn geweest. O.a. de internationale Rally in Finland en het Road Falcons weekend naar Apen in Duitsland. Ik ben niet naar Finland geweest. Ik vond dat een beetje te ver. Johnny Ferdinandus komt nog even terug op de 2007 internationale Rally in Zweden. In de aflevering van "even voorstellen" hebben we nu het kruisverhoor bij onze secretaris Peter Lucas afgenomen en hebben we ook weer een lid die zich voorstelt. Fred van de Boom, ook wel "The Bold Eagle", is een Nederlander die lange tijd in Engeland gewoond heeft. Of het nu een Nederlandse Engelsman of een Engelse Nederlander is dat is nog niet duidelijk. Hij gooit regelmatig twee talen door elkaar. Je komt Fred vast wel een keer tegen tijdens de Rally's. Onze man in Thailand Henk van 't Slot is ook weer van de partij met een stukje over het rijden in Thailand.
En dan toch een paar minder leuke zaakjes.
Ik kreeg laatst het oktober nummer van het Amerikaanse motorblad Cycle World. Blader het door en kom me daar toch een mooie advertentie van Yamaha, Star Motorcycles, tegen. Deze advertentie, over twee pagina's, ging dus over de Road Star, de Amerikaanse Wild Star. Hij is daar nog steeds verkrijgbaar. Ik vind de Wild/Road Star nog steeds de mooiste cruiser, maar dat is persoonlijk. Verder kwam ik tijdens de Wirral Rally in het Noorden van Wales eind augustus tussen de geparkeerde Yamaha's nog zo'n mooi (helaas niet in Europa verkrijgbaar) Yamaha product tegen. Namelijk de Raider. Ik weet niet wat de oorzaak is waarom de cruiser markt niet zo loopt. Het Nederlandse belastingstelsel doet er in ieder geval geen goed aan met z'n belachelijke BPM en dan ook nog eens 19% BTW. Wat die twee zaken betreft, bedankt Den Haag. Het moest er toch even uit.

Muchias leesplezier, *Rob*

Sluitingsdatum voor kopij: 15 november 2008.
In principe kan van deze datum NIET worden afgeweken, dus houdt er rekening mee.

Alle gegevens in dit blad zijn zorgvuldig vergaard. De redactie kan echter geen verantwoording nemen voor tussentijdse wijzigingen in gegevens, onjuistheden in de informatie, alsmede zet- en/of drukfouten en uit deze informatie voortvloeiende contacten en overeenkomsten tussen de lezers van dit blad en de daarin vermelde instanties en/of personen.

De redactieleden zijn:
Rob en Daniëlle Blokker

In Memoriam

In de rubriek "VAN HET BESTUUR" in het september nummer van 2007 schreven wij al dat de echtgenote van onze penningmeester ernstig ziek was. Tot onze grote spijt heeft Nel de zware strijd, die zij heeft geleverd om haar ziekte te overwinnen, verloren en hebben wij, zowel persoonlijk als club, een heel goede en lieve vriendin en geestverwant verloren.

Wij wensen Rob veel sterkte om dit grote verlies te verwerken.

Voor de meeste van ons zit de vakantie er weer op en dreigen de dagelijkse gang van zaken de herinneringen hieraan alweer te doen vervagen. Ondanks het feit dat de periode juni t/m augustus de vakantie maanden bij uitstek zijn, hebben er toch een aantal evenementen plaats gevonden.
Van 13 t/m 15 juni heeft de jaarlijkse internationale rally weer plaats gevonden. Dit jaar werd de internationale rally voor de eerste keer in Finland gehouden. Het was voor de eerste keer dat Yamaha Customer Club Finland een internationale rally organiseerden (wat te merken was). Het was duidelijk te merken, dat de afstand velen hebben doen besluiten om deze keer de internationale rally maar over te slaan. De VSCN was slechts met 7 leden aanwezig en van onze Belgische zuster club hadden 3 leden de verre reis in weer en wind ondernomen.
Zoals wellicht iedereen weet is het een traditie om tijdens de internationale rally met alle vertegenwoordigers van de aanwezige landelijke clubs bij elkaar te komen voor een korte bespreking. Tijdens deze besprekingen brengen de verschillende landen elkaar op de hoogte over hoe de clubs er nationaal voor staan. Vaak wordt ook de eerste informatie uitgewisseld over de internationale rally voor het jaar daarop.
In 2006 is door de VSCN, tijdens de internationale rally in Denemarken, voorgesteld om gezamenlijk als één Europese groep te gaan optreden naar Yamaha. Na 2 jaar intensief bewerken door de VSCN, is tijdens de internationale rally 2008 in Finland uiteindelijk unaniem door de aanwezige vertegenwoordigers van de landelijke organisaties besloten tot de vorming van een Europees samenwerkingsverband onder de naam "Yamaha Custom Group Europe". De VSCN is aangewezen als degene, die de Europese groep bij Yamaha gaat vertegenwoordigen. Uitgebreide informatie is te vinden op de VSCN site onder de kop "Laatste Nieuws".
Van 4 t/m 6 juli stond de **"Essex Crusaders Rally"** op het programma. De VSCN was met een groot aantal leden op deze rally vertegenwoordigd. Ook onze Belgische vrienden waren overtuigend aanwezig. Deze rally is door ons allemaal als bijzonder geslaagd ervaren. Ongetwijfeld zal er elders in deze uitgave verslag worden gedaan over deze rally. Vanaf deze plaats willen wij onze vrienden van de Essex Crusaders nogmaals hartelijk bedanken voor hun enorme gastvrijheid.
Onze eigen nationale VSCN rally (12 t/m 14 september) staat er weer aan te komen. Dit belooft weer een groots en gezellig feest te worden. Het bestuur hoopt jullie allemaal daar te treffen.

Namens het bestuur,

Han van Grinsven
voorzitter

DE BRO'S RIT 2007

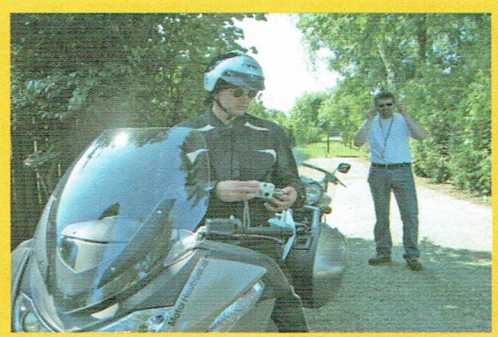
Ik heb er dus 3...bro's. Eén ervan is praktiserend biker (Hans met een Kawasaki Vulcan), de oudste heeft zijn motorrijbewijs, maar sinds zo'n 35 jaar geleden zijn motor gestolen werd heeft hij er nooit meer een gereden en de jongste (Ruud) probeert ieder jaar 1 dag een motor te huren om met ons te rijden. Vorig jaar werd overgeslagen, het kwam er niet van, en daarmee was 2006 de laatste keer; toen ik in de middle of nowhere strandde met een lekke achterband.

Begin juni startte het gebeuren met een emailtje, "gaat het nog gebeuren dit jaar?" of iets in die strekking. Daarna volgden er wat berichten over welke motor en welke route, maar de motorrijdende broer knalde er ineens en datum in; 25 juli en de tekst dat het aan Ruud is om maar iets te huren op die datum.

Ruud zijn wens was ooit een MT01 en sinds vorig jaar een Bulldog, maar beide modellen worden niet meer te huur aangeboden. Een Harley is het ook al eens geweest en uiteindelijk werd het een BWM R1200 RT. Deze werd in 2006 ook door Ruud bereden en beviel goed. Vanuit mijn vakantie-adres in Chaam reisde ik met de bus en trein naar Rijswijk om mijn motor op te halen.'s Morgens om 08:45 u arriveerde ik op de motor bij Motor Houtrust alwaar Ruud zijn BMW al in ontvangst had genomen.

Ruud bleek te hebben geïnvesteerd in motorkleding en laarzen. Da's goed om te zien. Uiteraard in de eerste plaats voor zijn veiligheid, maar belangrijker voor de motorrijdende bro's; huren zal nu eerder een jaarlijks gebeuren worden, of wellicht komt er een motor in zijn schuur te staan.

Nadat Hans ook gearriveerd was gingen we op weg. Ik ben de "GPS eigenaar" en daarmee werd ik automatisch gebombardeerd tot vóórrijder. Het plan was om over de snelweg naar de Moer- ▷

dijkbrug te gaan en dan de optie "snelweg vermijden" te activeren om bij mijn vakantieadres uit te komen voor een bak koffie. Marja had de koffie klaar staan en heerlijke vers afgebakken croissantjes gehaald. Door de jaren heen ben ik redelijk bekend geraakt in de buurt en ik besloot om de Taxandriaroute te volgen. Deze route is prima op de borden te volgen zodat de GPS niet echt nodig was, dit in tegenstelling tot de route van het Zuid Hollandse eiland. De bordjes stonden daar verscholen achter hoge struiken of zelf rood/witte verkeershekken zoals Hans en ik vorig jaar hadden ontdekt.
De Taxandriaroute brengt je door schoon Brabant en voor een groot deel door België. Voor wie zich verveeld; het is een aanrader van zo'n 140 kilometer. De lunch werd ergens in België gebruikt in een dorpje, lekker op het terras in de schaduw van enkele boompjes. Het weer was schitterend. In het Belgische plaatsje Merksplas werd getankt. Achteraf 1 uur nadat daar een criminele actie had plaatsgevonden op een echtpaar (wij weten van niks). Het tanken geschiedde met een onbemande pomp die bediend werd door een vriendelijk dame. Pinnen vooraf aan een kastje en tanken maar. Mooi systeem, in Nederland lopen we wat achter; een opmerking die de hiervoor genoemde dame met een gelukzalige grijns in ontvangst nam. Uiteindelijk belandden we in Baarle Nassau voor een glaasje fris. De dag liet nog tijd genoeg over om nogmaals België in te duiken. Postel is een bekende Abdij alwaar frites en andere ongezonde vette etenswaar genuttigd kan worden. Nou, da's altijd weer een vermakelijk gebeuren op zich.

"Wilt U dunne of dikke frieten?", "Hollandse of Belgische mayonaise?", "Frieten in een puntzak of in een bakske?" om daarna naar achter te blèren "1 normale, dunne friet in een bakske Hollands". Het e.e.a. deed mij denken aan een broodje American filet wat ik ooit bestelde. De volgende vragenreeks werd afgevuurd: "Wit of bruin broodje, hard of zacht broodje, puntje of bolletje, maanzaad of zonder, boter of geen boter, uitjes of geen uitjes, peper en zout of geen peper en zout" Pfff, ik denk ik bestel er maar een colaatje light bij, ik heb er dorst van gekregen..."blikje of een flesje"...heeeelp! Enfin, de patat smaakt prima en vanaf dat punt in Postel werd besloten om binnendoor terug te rijden naar Chaam. De route was mooi en toch wéér verbazingwekkend dat de digitale Truus de weg zo kan vinden. We moesten al rap linksaf en werden het bos in gestuurd. Een weggetje zo smal waarop je geen tegenliggers wilt zien in dit geval nog niet eens motorrijders. We reden vele kilometers zonder levende wezens te zien. Mooi door de natuur, lekker rustig. Gaaf hoor!
Het zal al rap tegen 19:30 uur zijn geweest toen we afscheid namen van elkaar in Chaam. Ik bleef op mijn vakantieadres en de bro's keerden huiswaarts. Achteraf werd ruim 400 km op de huurbike erbij gezet tot enigszins de verbazing van Motor Houtrust. Volgend jaar weer en dan is er nog de Abdijenroute die ook in België loopt.

See ya,

Ton van de Coevering

EVEN VOORSTELLEN...

Wie zijn nu eigenlijk de mensen die de VSCN draaiende proberen te houden?
D.m.v een aantal vragen proberen we hier wat meer duidelijkheid in te brengen.
We zijn per slot van rekening een club en mogen we best wel wat van elkaar weten.
Deze keer onze secretaris Peter Lucas.

WIE IS PETER LUCAS? Ik ben geboren 20 Oktober 1965 in Maassluis.
HEB JE EEN MAATJE? Jazeker. Ik woon al ruim tien jaar samen met Koosje, die jullie ook wel kennen als Whiskey-Girl.
HEB JE KINDEREN OF ANDERE DIEREN? Geen kinderen. Wel een schuwe kat en twee werkelijk verbazingwekkend domme cavia's. Ik kan uren doorbrengen met het bestuderen van die twee cavia's. Die beesten leven maar voor één ding en dat is eten, eten en nog eens eten.
WAT DOE JE ZOAL VOOR DE KOST? Ik ben associate consulting manager bij Novell Area North. Da's een mond vol maar komt er zo'n beetje op neer dat ik wat mensen aanstuur, projecten begeleid en oplossingen ontwikkel.
WAAR BEN JE HET MEEST TROTS OP? Binnen de club natuurlijk op het mede oprichten van de Yamaha Custom Group Europe. Een initiatief waarbij ik aan de basis heb gestaan. Ik heb hoge verwachtingen van deze Europese samenwerking.
WELKE MOTOR BERIJDT JE? Een XV1100 uit 1996. Ik heb ook nog een XV1100 uit 1984 en natuurlijk mijn Harley project.
IS DIT JE EERSTE MOTOR OF HEB JE HIERVOOR OOK AL ÉÉN OF MEERDERE MOTOREN GEHAD?
Ik ben begonnen op een Honda Shadow ACE 750. Heerlijke motor om op te rijden. Om geld vrij te maken voor mijn Harley project is die Honda een paar jaar geleden de deur uit gegaan. Helaas schoot het met de Harley niet zo op als ik gehoopt had en moest er een motor komen om het volgende zomer seizoen door te komen. Ik heb toen even op een XV750 van Rainman mogen rijden. Het seizoen daarop was mijn project nog steeds niet klaar en heb ik zelf een XV1100 aangeschaft. Heel recent is daar een tweede XV1100 bijgekomen. Ja, het wordt een beetje vol in onze garage. Er staan nu, inclusief de Wildstar van Whiskey-Girl vier motoren in onze garage geparkeerd.
WAT VINDT JE HET FIJNE AAN JE HUIDIGE MOTOR?
't Is een makkelijke motor om te rijden. Je kunt er rustig op toeren maar ook wat sportiever op rijden. Verder kun je er nog 's zelf wat aan knutselen.
SINDS WANNEER BEN JE LID VAN DE VSCN?
Officieel sinds juli 2004. Maar daarvoor kwam ik al veel bij de VSCN over de vloer om het zo maar te stellen. In januari 2002 is Koosje lid geworden van de VSCN en sinds die tijd kom ik eigenlijk op zo'n beetje elke activiteit die er georganiseerd wordt.
WAT DOE JE IN DE VSCN?
Sinds 2006 ben ik secretaris in een bestuur van vijf personen. In die functie heb ik mij op twee zaken toegespitst. Het opbouwen van het archief, daar ontbreekt namelijk nogal wat en natuurlijk de al eerder genoemde Europese samenwerking.
WAT BEVALT JE NIET EN WAT ZOU JE GRAAG VERANDEREN OF VERBETEREN IN DE VSCN?
Laat ik eerst zeggen wat me bevalt aan deze club. Ik kan me nog elke keer verbazen over hoe ▷

één gemeenschappelijk kenmerk, namelijk het bezit van een Yamaha Custom motor, zoveel gelijkgestemde mensen bij elkaar kan brengen. Wel zou ik graag een wat grotere betrokkenheid bij onze clubactiviteiten zien. Daarmee bedoel ik dat ik ook de mensen die ik alleen van de ledenlijst ken, maar nooit persoonlijk heb ontmoet, graag een keer op een clubactiviteit zou zien verschijnen.
HEB JE BUITEN DE VSCN NOG ANDERE LIEFHEBBERIJEN? Zoals ik al eerder meldde, knutsel ik graag aan motoren.
NAAR WELKE MUZIEK LUISTER JE GRAAG? De playlist van de Southern Snakes Start-of-Season party komt aardig in de buurt van mijn persoonlijke favorietenlijst. Veel oude rock en blues dus.
NOG EEN BEPAALDE VAKANTIE VOORKEUR? Geen bepaalde bestemming. Als ik wat tijd kan doorbrengen met mensen die ik graag om me heen heb is het wat mij betreft een prima vakantie.
WAT IS JE FAVORIETE TELEVISIEPROGRAMMA OF FILM? Geen.
HEB JE NOG EEN BOODSCHAP? Ik wil al onze leden uitnodigen om eens langs te komen op een bestuursvergadering.

EXIT FJR

In clubblad nummer 3 van september 2006, jaargang 12 staat (voor wie het nog heeft) een stukje te lezen over mijn FJR. In augustus 2006 heb ik dat kanon aangeschaft na een uitvoerige proefrit. Dat ik daar naartoe gegroeid ben en waarom staat in bovengenoemd artikel te lezen. Dat hij nu uit de gratie lijkt en wordt ingeruild voor wat anders wil niet zeggen dat ik spijt heb van de aanschaf. Nee, echt niet. Ik had die twee jaar FJR niet willen missen. Je kunt er in no-time-at-all heel relaxed grote afstanden mee overbruggen, technisch mankeert er helemaal niets aan, en je bent de koning op de weg. Talloze jaloerse en bewonderende blikken van andere motorrijders (en dat zijn toch de kenners) getuigen daar van. De kuip en de (verhoogde) elektrisch bedienbare ruit houden je helemaal uit de regen en de wind. Je kunt van alles meenemen in de drie koffers die allemaal met dezelfde (contact)sleutel bediend worden, er zit ook nog ruimte onder het zadel en in de kuip, er zit een sigarenaansteker op, twee verstelbare koplampen (ook onder het rijden), digitaal display met erg veel nuttige info, gigantische remmen (gekoppeld), gigantisch koppel en gigantisch vermogen. Ik zou nog wel even door kunnen gaan over allerlei positieve eigenschappen, maar dat kan iedereen allemaal nalezen in de roadtests die hier en daar op internet gepubliceerd staan. Het rijdt, echt, heerlijk.
Waarom dan inruilen? Nou, er is een kleinigheidje. Ik ben er nog niet helemaal uit of dat nou aan mij of aan de FJR ligt, maar dat maakt ook niet uit. Feit is dat we niet 100% bij elkaar passen. Ik ben te klein, of de FJR is te hoog (of te breed), ▷

in ieder geval: ik kan niet lekker bij de grond. Als je dat weet hou je er rekening mee. Je zet hem zo neer dat je op motorkracht weg kunt, als je ergens moet stoppen zorg je dat je niet met je voeten boven een put zit en meer van die dingen. Als er iemand achterop stapt zet je je goed schrap en dan lukt het allemaal wel. En je neemt het voor lief, want hij geeft er veel voor terug. Was ik nou maar 5 centimeter langer. Maar als je alleen met je voorvoet aan de grond komt kun je niet meer afzetten. Rol dat maar eens een garage in of uit. De ene kant op gaat wel (op motorkracht), maar de ándere kant! Als er dan ook nog ergens een richeltje of een oplopend vlak is ben je weg. Gaat gewoon niet. Een ruk aan het stuur en dan gauw de voorrem pakken. Zo kom je dan wel achteruit, maar leuk is het niet. En hij is zwaar! Het is natuurlijk een beul van een motor; een flink blok dus dat ook nog hoog in het frame zit want hij moet ook nog de hoek om kunnen. Ik heb hem in die 2 jaar 1 keer op de middenbok gehad. Dat is even een speciale ruk, dus dat lukt nog wel. Maar eraf... Dat moet je echt durven. Er op gaan zitten en hem eraf wippen net als bij een BMW lukt echt niet. Je moet er naast gaan staan, hem naar voren gooien en op het moment dat hij over het dooie punt is stuur je licht van je af. Als hij dan al de neiging heeft om te vallen komt hij tenminste naar je toe. Allemaal mooie theorie, maar ik blijf dat eng vinden. Als hij maar een beetje scheef gaat hou je hem niet meer. Ik ben maar een gewoon mannetje en doe niet aan gewichtheffen of zo. Misschien ben ik ook wel gewoon bang. Weet ik eigenlijk wel zeker. Bang om schade te maken in ieder geval. En dan zie ik om me heen legio mensen die daar allemaal geen last van hebben en die volop kunnen (blijven) genieten van al het moois dat de FJR biedt. Ik zie tussen de mensen die FJR rijden ook een enkele keer wel eens iemand die nog kleiner is dan ik. Dat snap ik dus echt niet. Je kunt hem natuurlijk laten verlagen, maar dat vindt ik geen gezicht. Bovendien heb je dan een probleem met de middenbok. Van de andere kant: die gebruik ik dus niet.

Mensen wat heb ik lopen piekeren. Dan toch maar verlagen en middenbok er onder uit? Ik kwam er niet uit. Toen ben ik het gaan visualiseren. Stel ik verlaag hem. Dan kan ik goed bij de grond, ik kan dus wat beter afzetten, heb wat meer controle, wat meer macht. Ook veiliger in het verkeer waar je ook wel eens even een stukje terug wilt. OK, dan kan hij minder plat de hoek om, maar dat doe ik toch nooit extreem; daar ben ik te voorzichtig voor. Alhoewel... ik kom wel eens voor verrassingen te staan. Dan zit je op een lege weg en tokkelt lekker door en dan kijk je op je teller. Oei, 160 km, dat is wel een beetje hard. En dan lijkt 120 wel een wandeling. Het gaat ook zó makkelijk. Dan wil je van de weg af en dan blijkt de afrit een bocht te hebben. Gelukkig zijn de remmen perfect maar je schrikt wel even als blijkt dat je weer te hard gaat. En dan het gewicht. Dat wordt ook niet echt minder van verlagen. Ja, het zwaartepunt komt wat lager. Van de Wild Star ben ik nooit bang geweest. Leg maar neer, die raap ik wel op (als er een valbeugel op zit). Daar zit het gewicht lekker onderin. Tjonge jonge, wat een getob. En als je dan weer eens op de baan zit en je merkt weer dat je alles kan wat je wilt met dat ding, dan zeg ik weer tegen mezelf dat ik niet moet zeuren. Gaat toch al twee jaar prima? Er is altijd wel wat!
En dan zie je op een gegeven moment in een motorblaadje een roadtest van een Honda Deauville NT700 ABS. En dan lees je de ervaringen van een redacteur die erop naar Deauville in Frankrijk moest om er over te kunnen schrijven. En die man begint dan dat hij het een model vindt waarop je nog niet dood gevonden wil worden en dat hij er niks in zag. Dan beschrijft hij natuurgetrouw en objectief zijn bevindingen en moet hij aan het eind concluderen dat hij nog steeds geen fan is van het model, maar dat hij er eigenlijk technisch niets tegen kan inbrengen; dat er eigenlijk wel iets van bewondering is gekomen.
Dan kijk je eens verder en dan zie je veel overeenkomsten maar ook verschillen met de FJR. Hij is een stuk minder zwaar, maar ook een stuk minder snel. Probleem? Nee hoor, 185 is hard zat. ▷

De ruit is niet elektrisch verstelbaar, maar die van de FJR staat ook altijd in de hoogste stand. De koffers van de Honda kunnen er niet af en bij de FJR wel. Ik geloof echter dat ik ze er slechts 1 keer afgehaald heb (om schoon te maken). Ze hebben allebei kardan, ze hebben allebei een gekoppeld remsysteem, ze hebben allebei ABS. Relaxed langere stukken rijden en beschut zitten waren onder andere argumenten om de FJR aan te schaffen; nou dat kan hier ook mee. Als gewicht, hoogte en handelbaarheid een punt zijn dan is dit toch een prima alternatief?
Maar het is geen Yamaha... Nou jammer dan. Honda mag dan motorfietsen bouwen die nergens door opvallen, ze zijn technisch wel in orde. Honda mag dan een merk zijn dat doorgaans nogal aan de prijs is, deze NT700 niet. De Deauville mag dan versleten worden voor een vervoermiddel voor 60-plussers, dat ben ik ook. De twijfel is gezaaid. Proefritje dan maar?
Op naar Bodegraven. We schrijven zomer 2007. Ik leg alles uit aan Barry (of is het Berry?). Hij snapt het. Hij geeft me mijn proefrit; ik mag zelfs een flink eind weg om te ervaren hoe mijn rug het vindt. Nou, mijn rug vond het prima (op de FJR ook overigens, maar dat geldt niet voor alle motoren) en ik ook. Het digitale display gaf ook hier de verbruikscijfers aan en hij bleek (uiteraard) nog zuiniger als de FJR.
Ik was redelijk positief gestemd en ik wilde wel eens praten. De inruilwaarde van de FJR kwam lager uit dan ik verwachtte. Nee, dan maar niet, zo erg is het nou ook weer niet.
Nu is het 2008 en die Deauville laat me maar niet los. Na weer eens een keer bijna de bocht uit gevlogen te zijn neem ik een besluit. Ik zet de FJR op markplaats. Er reageert niemand op. Logisch, want er staan er zat, en wie er een beetje verstand van heeft weet dat kilometers en jaren niet veel invloed hebben op een FJR, dus je neemt een oudere, goedkopere.
Dan maar weer naar Bodegraven. Barry is net even terug tussen twee vakanties door. Hij herinnert zich het gesprek van vorig jaar (wat een geheugen!) en we zijn er snel uit. Over een dag of tien maken we de ruil. Het bedrag dat er tussen zit moet ik wel bij hem besteden, maar dat is geen punt. Er is altijd wel behoefte aan een beurt, of banden, of iets anders. Dat komt wel op.
Ik ben benieuwd. Het is geen overhaast genomen besluit. Daarvan zal de lezer inmiddels wel overtuigd zijn. Maar ergens blijft het een gok. Een ouwe-lullen-fiets? Of is dat maar stemmingmakerij. De roadtests zijn allemaal lovend. Ja maar... Zo blijf je aan de gang. Ik zie het wel. En ik heb er geen verkeerd gevoel bij. De Virago 1100 blijft gewoon de clubfiets en voor al het andere komt er dus een Honda Deauville NT700, in het zwart, met vergrootte koffers en een topkoffer (die we doorgaans thuislaten).

Ton Trommelen

YAMAHA CUSTOM GROUP EUROPE

Geschiedenis

Zoals jullie wellicht weten is het een traditie om tijdens de internationale rally met alle vertegenwoordigers van de aanwezige clubs bij elkaar te komen voor een korte bespreking. Tijdens deze besprekingen brengen de verschillende landen elkaar op de hoogte over hoe de clubs er nationaal voor staan. Vaak wordt ook de eerste informatie uitgewisseld over de internationale rally voor het jaar daarop. Één punt staat sinds jaar en dag vast op de agenda en dat is de relatie die de clubs onderhouden met Yamaha.

De VSCN heeft hierbij een min of meer unieke positie. Ten eerste is onze relatie met Yamaha uitgesproken goed, iets wat zeker niet in elk land het geval is. Ten tweede is Yamaha Europe in Nederland gevestigd. Vanuit deze positie is door de VSCN tijdens de internationale rally in Denemarken (2006) voor de eerste keer voorgesteld om gezamenlijk op te gaan treden naar Yamaha. Zoals jullie je kunnen voorstellen is het vormen van een Europees samenwerkingsverband voor al die nationale clubs een grote stap. Het duurde dan ook tot de internationale rally in Zweden (2007) voordat de clubs de volgende stap konden nemen. In Zweden is door de clubs gesproken over wat de doelstelling en de naam van een samenwerkingsverband zou kunnen zijn. Daarna is het opzetten van een samenwerkingsverband in een stroomversnelling gekomen. De VSCN heeft hierin een rol gespeeld door het voortouw te nemen in het opstellen van de 'founding principales'.

Finland

Tijdens de laatste bijeenkomsten van alle vertegenwoordigers op de internationale rally in Finland is door alle aanwezige landen gestemd over het opzetten van dit samenwerkingsverband. Unaniem hebben de aanwezige landen het voorstel ondersteund. Verder is het voorstel om het samenwerkingsverband "The Yamaha Custom Group Europe" te noemen ook unaniem aangenomen. De landen die aanwezig waren bij en ingestemd hebben met het vormen van dit samenwerkingsverband zijn: Engeland (VSOC), Denemarken (MC Virago), Duitsland (Stars and Wings), België (BDVC), Finland (YCC Finland), Zweden (YCC Sweden) en natuurlijk Nederland (VSCN). Op de foto zien jullie de vertegenwoordigers van al deze clubs. Tot slot, en daar mogen we met z'n allen best trots op zijn, is door alle aanwezige landen de VSCN aangewezen als degene die de Europese groep bij Yamaha gaat vertegenwoordigen.

Hoe nu verder ?

Nu de Yamaha Custom Group Europe een feit is gaat er het komende half jaar veel gebeuren. Vanuit de VSCN zullen we het nieuwe samenwerkingsverband bij Yamaha introduceren en hun support hiervoor vragen. We zijn aan het bekijken of de komende internationale rally in Nederland de eerste officiële Yamaha Custom Group Europe Rally kan gaan worden. Verder wordt er gekeken of samen met de internationale rally in Nederland een grote Europese tourtocht georganiseerd kan worden. Belangrijker is misschien nog wel dat in Finland is besproken dat één keer per jaar bij elkaar komen om de zaken van de Yamaha Custom Group Europe te bespreken te weinig is. We kijken of we een tweede jaarlijkse bespreking kunnen organiseren. Het komende half jaar zal ook in het teken staan van de gesprekken die we willen houden met Yamaha over wat zij voor ons, en wij voor hun kunnen betekenen. Verder worden in het komende half jaar de verdere doelstellingen van de Yamaha Custom Group Europe uitgewerkt.

NIEUWE CAMPING ED EN EMIEL

De meesten onder ons zullen wel op de hoogte zijn geweest van de troubles met de grondbezitters van High Chapparal. Maar sinds 1 januari 2008 hebben Ed en Emiel een nieuw onderkomen. Zij zijn de eigenaren van Camping Le Moulin, ook in Luxemburg. Reden om er een kijkje te gaan nemen en wel met de paasdagen, en met de auto, want we zijn nog niet echt mobiel!
Het is donderdag 20 maart, en bij aankomst op de nieuwe camping zijn ze aan de ene kant de weg nog aan het asfalteren. Van de andere kant kunnen we de "kantine" –vind ik niet het juiste woord- ook bereiken en aldaar parkeren we de auto. De "kantine" is net gedweild, dus ik blijf maar even buiten, want ik heb geen zin in nog meer blessures. We zijn echt de eerste bezoekers. Waar nu o.a. de bar staat, was vroeger een stal. Dus ruige muur en een houten plafond, voorheen hooizolder. Daar houd ik persoonlijk wel van, smaken verschillen, zeg ik maar bij voorbaat. En uit een heus motorblok wordt een lekker Bofferdingetje getapt. Via openslaande deuren kom je op een groot houten terras met uitzicht op ▷

een riviertje dat door de camping stroomt.
Vrijdag een mooie toerrit gemaakt door een besneeuwd landschap. Bij terugkomst zo'n Boffert gedronken en –natuurlijk- een fantastische steak van Emiel. Nieuwe keuken, nieuwe apparatuur, en met liefde bereid: nog vòòòl lekkerder dan voorheen.
Zaterdag – na het ontbijt – richting Bastogne via een schitterende route binnendoor, een besneeuwd landschap en soms moeten er bomen van de weg gehaald worden om door te kunnen rijden.
's Avonds weer heerlijk gegeten en natuurlijk de lekkere koffie kun je ook hier weer krijgen.
's Zondags 23 maart na het ontbijt weer richting huis. Heb toch even het wintersportgevoel mogen opsnuiven.
Op vrijdag 9 mei en 1e en 2e Pinksterdag zitten we er weer, maar nu in een heel ander decor. Warm weer, lekker op het terras, alles ziet er anders uit. Een heerlijke BBQ enz. enz. – ik val in herhalingen –. Persoonlijk vind ik deze camping mooier liggen dan de vorige. Je kan lekker de rivier in die door de camping stroomt. De omgeving is schitterend, zeker op de motor. Je kan lekker op het terras aan het water vertoeven of bij je tentje. Ik zou zeker een keer die kant op gaan om te genieten van de omgeving, het lekkere eten en de gezelligheid. Misschien overbodig, maar toch even het adres:

Camping Le Moulin, Millewee 5, L-9659 Heiderscheidergrund, Luxemburg.
Of kijk op de website: www.camping-moulin.eu

Wij gaan er zeker weer heen,

groetjes Kiezel

APEN 15-06-08

Het zat allemaal niet mee met dat weekend. Een deel van de belangstellenden was inmiddels afgereisd naar Finland voor de internationale, er zou die vrijdagavond een belangrijke voetbalwedstrijd worden gespeeld, de weersvooruitzichten waren ronduit slecht en toen kwam ook nog het bericht binnen van het overlijden van Nel. Begrafenis op zaterdag.

Ik wist even niet wat ik moest doen. Er is wat over en weer gebeld en gemaild en toen bleek dat er veel belangstelling was voor de begrafenis heb ik me maar aan mijn afspraken gehouden. Ik zou Raymond (nieuw lid) naar Apen gidsen, ik zou bij de rit op zaterdag iemand over zijn angst voor motoren heen helpen en we hadden afspraken over het delen van de kosten voor een kamer aldaar. Wel raar en vervelend allemaal.

Ik had met Raymond afgesproken bij het tankstation op de A4. Nou ben ik altijd stipt op tijd of te vroeg (afwijking) en ik wás ook te vroeg, maar hij stond er al. Hij was even verbaasd over het feit dat ik alleen was, maar toen ik de reden had uitgelegd was ook dat weer duidelijk. We vertrokken naar het noorden met een gangetje van om en nabij de toegestane maximum snelheid en daar hebben we ons (ook op de terugweg) keurig aan gehouden. Positief gevolg daarvan was dat we beiden een verbruik noteerden van 1 op 20! Kijk, dat is met de huidige prijzen een opstekertje. Als je zo rustig rijdt lijkt de polder ook mooier.

De vorige keer dat ik naar Apen ging (met Han en die heeft altijd haast) vond ik de route erg saai; nu viel dat wel mee. We hielden overigens ook de wolken goed in de gaten, want de regen dreigde (dreeg?) constant. Ergens in Groningen hebben we het regenpak maar eens aangetrokken, meer uit voorzorg dan uit noodzaak. Meestal blijft het dan droog. Dat is dan wel niet helemaal gelukt, maar het werd allengs droger en bij aankomst in Apen bleek het daar droog te zijn.

Even wat gedoe rond de gereserveerde kamer, want der Hermann war noch nicht da und ja, was soll man dann. Wit könten das Zimmer bekommen aber erst zahlen. OK, dan eerst betalen, komt wel weer goed.

De kamer was precies wat we ervan verwachtten. Een bed of vier van bedenkelijke kwaliteit, matrassen zijn allemaal een beetje (erg) oud en versleten, maar het is vergelijkbaar met een luchtbed en je ligt gegarandeerd droog. Verder hoef je ook niks op te zetten, af te breken en/of mee te slepen. Niet dat dat nou zo erg is, nee, eigenlijk niet. Maar een eigen toilet en douche is natuurlijk wel een pré. Nou ja, de volgende keer laten we het gewoon van de weersvoorspellingen afhangen.

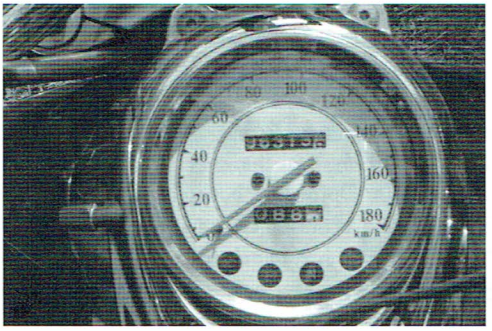
Later op de middag kwamen ook de anderen, waaronder Herman. Echt veel volk was er dus niet, maar dat was te verwachten gezien de omstandigheden. De avondmaaltijd is voor ingewijden een bekend verhaal. Veel, groot (schnitzels) en lekker. Biertje erbij en het kan niet meer stuk. Ik kreeg hem echt niet meer in zijn geheel weg; ik heb mijn eetpatroon wat aangepast en dan wordt je maag wat kleiner. In de avond was er de voetbalwedstrijd. Ik schrijf dit heel veel later, vanuit haastig gemaakte aantekeningen, en ik weet echt niet meer tussen wie het ging, maar er was erg veel belangstelling voor. Na de wedstrijd nog maar een glaasje bier uit de Falcons-tap; was weer ouderwets gezellig.

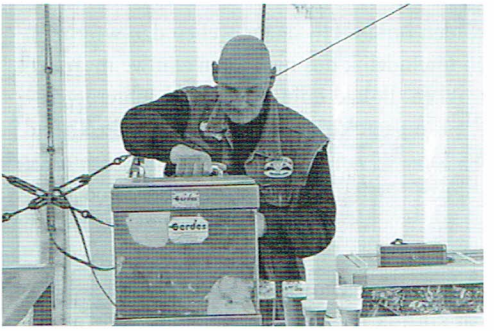
Ook het ontbijt is voor Apen-gangers een bekend gegeven. Wat je niet allemaal krijgt voor die paar euro. Echt een kompleet buffet met alles erop en eraan. En dan koffie, koffie en nog eens koffie, want het duurde nog even voor de rit begon. En toen de rit eindelijk begon en we al langs de kant van de weg opgesteld stonden was er iets met een van de motoren van een groep die ook mee ▷

wilden tuffen. Hij startte wel en dan weer niet en uiteindelijk dus niet. Toen zijn we maar vertrokken. Ik had mijn passagier al achterop en dat is op een Virago blijkbaar heel krap. Ik had het kinstuk van mijn Roof-helm naar achter geklapt (zoals gewoonlijk – want dat doe je alleen maar dicht als er iets in je gezicht striemt) maar dat stak dus zover naar achter dat we met de helmen regelmatig tegen elkaar tikten. Dan dat kinstuk maar naar voren en dat ging beter. De voorrijder wist dat er in de buurt ergens een treffen werd georganiseerd en daar zouden we naartoe gaan. Het bleek een beetje moeilijk te vinden, maar uiteindelijk lukte dat dan toch. Het was eigenlijk een Harley-treffen, maar daar deed niemand moeilijk over. Er was ook wat te happen en te drinken. Ze verkochten ook onderdelen en zo, maar alleen de voorrijder had een Harley, dus die profiteerde ervan. En dan weer verder, want je moet uiteraard ook nog een keer terug. De omgeving was prima en afgezien vaneen verwaarloosbaar druppeltje bleef het weer ook goed. De rest van de middag deden we wat je doorgaans verder op zo'n middag doet en als speeltje was er een Dnjepr of zoiets. Een van de Falcons had dat ding, voorzien van zijspan, op een aanhanger meegesleept voor de fun. Op het grasveld werd er door enkele dapperen plaats genomen in het bakkie en de eigenaar maakte er dan een kermisattractie van. Optrekken, bochten draaien, wieltje van de grond, schuiven en draaien, het bleek allemaal te kunnen met dat oude ding. Nou mij niet gezien. Ik heb vroeger ooit eens plaatsgenomen op een zijspan van mijn broer. Ik vond het al vreemd trekken aan het stuur, maar toen ik na het ronden van een plantsoentje eens gas gaf belandde ik in de heg van een voortuintje. Daar heb ik dat ding laten staan. Ik ben die dertig meter terug gaan lopen en heb mijn broer verteld waar hij het kreng kon vinden. Dat was eens maar nooit meer. Je schijnt het te kunnen leren als je dat wilt, maar ik wilde niet. Een zijspan is gewoon een cabriolet met een wiel te weinig en je kunt er niet mee tussen de files door.

De avondmaaltijd was traditiegetrouw weer een barbecue en ook daar is niks mis mee. Het weer deed ook goed mee, gelukkig. Daarna hadden we nog een klus. Het vat moest leeg. Maar ja, ▷

de dag daarna moesten we weer huiswaarts. Het ging allemaal net (vele monden maken licht werk) en daarna konden we veilig aan de cola. We raakten aan de praat met Kees en Elly (nog nooit eerder gezien – maakt niet uit – erg gezellig) en die bleken het in hun tentje maar erg koud te hebben gehad. Door de cola-nevel realiseerde ik me toen dat ik een machtige slaapzak als ruggesteuntje had meegenomen en die hebben ze dus als dekbed gebruikt. Is goed bevallen; wist ik wel, want deze slaapzak heeft in mijn familie al een grote fanclub.

Op tijd naar bed en ontbijt om negen uur. Inpakken was natuurlijk zo gebeurd. Rustig aan ontbijten, nog even over het kampeerterrein wandelen, afscheid nemen en toen gingen we. Aan het eind van de weg stond, jawel, een politiecontrole. Aardige agenten, ze spraken alleen Duits, maar dat was nog wel te volgen. Ze waren duidelijk teleurgesteld mijn grijze haren te ontwaren en ze maakten een opmerking in de trant van "de grijze golf" onder de motorrijders. Tegen beter weten in moesten we toch blazen. Toen dat niks opleverde konden we verder. Ze snapten blijkbaar ook wel dat we dit verhaal zouden doorbellen naar degenen die nog op de camping waren en ze gingen er meteen vandoor.

De weergoden waren ons duidelijk minder goed gezind dan de voorgaande dagen. De lucht werd als maar zwarter en in Groningen ging het mis. Regen, regen en regen, afgewisseld met regen. Na Zwolle ging het nog iets harder regenen. Herman sloeg af naar het zuiden en Raymond en ik kwamen op de Veluwe in een bak hagel terecht, dat wil je niet weten. De stenen stuiterden over de weg en door de plotselinge afkoeling besloeg of mijn bril of mijn vizier dus ik moest aan de kant. De witte lijn kon ik nog net zien; ik remde rustig af om niet te gaan glijden en toen ik eindelijk stilstond en mijn vizier naar boven klapte en de bril af trok, bleek ik vlak achter een geparkeerde auto te staan! Wat een malloot! Hij heeft nota bene ruitenwissers, een blower en waarschijnlijk een airco, maar parkeert doodleuk op de vluchtstrook als het weer omslaat. Ze geven tegenwoordig toch iedereen maar een rijbewijs. Goed, dat was even schrikken. Raymond reed niet met een bril op, dus die had geen last van het beslaan van glazen. Hij had wel familie in de buurt, dus bij Harderwijk hield hij het weer even voor gezien en ging op familiebezoek. Groot gelijk.

Ik ging door, dacht even dat het droger werd, maar vlak bij huis barstte het weer los. De laatste meters reed ik door het water; de riolen konden het niet meer aan. In een wolkbreuk heb ik de Virago de garage in gereden. In diezelfde wolkbreuk ben ik van de garage door de ondergelopen achtertuin naar huis gelopen. In de keuken heb ik de natte spullen uitgedaan en laten liggen. Ik had mijn bijnaam weer eens eer aan gedaan. Ik ben lekker in een warm bad gaan liggen en daarna heb ik gauw wat kernwoorden over dit weekend genoteerd. En daarop is dit verslag weer gebaseerd.

De Falcons hadden de omstandigheden tegen, maar ze hebben er toch weer een ouderwets feest van gemaakt. Aan het weer kan niemand wat veranderen.

Ton (Rainman) Trommelen

FINLAND

Land van Lordi, sauna en meren. Voeg daar sinds kort ook het VSCN aan toe.
Er waren eens drie Nederbelgen, Jo, Lucky & Nero, die het gekke idee opvatten om met de motor naar Finland te tuffen. Lekker effe een week-endje gaan feesten en dan... ach dat zagen ze wel verder. Ze hadden 11 dagen voor het ritje heen en terug. Van het vaderland via "die Heimat" naar YCC Denemarken was nèt geen 1000 km. Yanell, voorzitter van YCCD, vergastte ons de eerste avond van het avontuur met een lekker biertje en we bestelden samen enkele Deense Hawaï pizza's. Natuurlijk mochten we blijven slapen.
Een Viking biker zou ons de volgende dag begeleiden tijdens de rit noordwaarts doorheen het Zweedse binnenland. Een ervaren rijder die de oude dondergoden verschalkte en ons telkens weer langs de achtervolgende onweders loodste... tot het tij en de wind keerde. We kregen meermaals de volle lading... maar opgeven? Ho maar... Zijn we stoere bikers of watjes? Doorrijden!
Ondertussen begonnen we te beseffen waarom de cultfilm 'Easy Rider' in een kurkdroge woestijn werd opgenomen, niet in het bloedmooie maar doordrenkte muggenterritorium Scandinavië. Ondertussen pikten we enkele eenzame zwaar bepakte XV rijders op. Heerlijk om zonder woorden te gebaren: "Will you ride with us ?" Kennis maken gebeurde tijdens de eerstvolgende pisstop. We reden uren tussen het frisgroene dennenhout en een afwisselend donderkoppende / straalblauwe hemel. Maar dan dook telkens weer de bewoonde wereld op met benzine en versterking voor de mens. Zalig.
Voor de oversteek naar Finland hadden we niks gepland. We verwachtten een snelle ferry zoals die ook tussen Putgaarden (Duitsland) en Denemarken over en weer dobbert. Dat was een misrekening want je voorziet beter de vaart als je dezelfde dag nog wil vertrekken. Onze Deense gids had dat nog voor ons geregeld aan een mooi prijsje. Prima. We zouden het tijdig halen. Aan de kust splitste ons groepje want niet iedereen had dezelfde boot gereserveerd.
Uiteindelijk kwamen we aan het grote water bij een boot... een héél mooie boot die wat deed denken aan de Titanic. We bevonden ons dra in een slaapstee met zicht op de buitenwereld... tapijt in de gangen... jeezes... was dit soms de internationale luxe-trein Brussel-Amsterdam? Seffens komt hier een duwkarretje met dame, sandwiches en koffie voorbij... Het contrast met de biker was mogelijk nog groter. Het bleek een heus cruiseschip te zijn met overbevolkte slotmachines en een lokale versie (met orkest) van Cindy und Bert / Mouth & McNeal. We dronken menig "Lapin"-biertje. Uiteindelijk genoten we van een benevelde rust. Eén goeie raad. Zit je op een luxeboot, vermijd dit "konijnen"-bier. Laten we verder niet in détails treden... onze tent hadden we nog niet nodig gehad.
16u later op Finse bodem hoopten we snel op het rally-terrein te geraken. De GPS stuurde ons weer in de richting van knetterende donderkoppen... onder de donderkoppen... en we kregen royaal de inhoud over ons heen... keer op keer. Gemotoriseerde waterratten, waterzooibikers, konijn zonder pruimen. Superlatieven schoten te kort. Drijfnat kwamen we aan de oever van een prachtig meer waarvan de we overkant niet konden bespeuren. We zagen nog net een klein doorweekt A4 papiertje aan een paaltje fladderen waarop een pijltje stond met de verlossende lettertjes : "YCCF". We zochten naar een druppelvrij plekje op ons vizier... en naar de ingang van de camping. Uiteindelijk stuurden we de machine langs een onverharde weg tussen de bomen naar beneden... kregen van de YCC collega's een borreltje visolie aangeboden en zochten een plek om de tent op het doorweekte land te zetten. Onze regenpakken hadden veel water weerhouden... maar door elke kier was het zoete vocht op onze huid geraakt. Voeten klotsten in de waterdichte biker-boots. Handschoenen konden we uit- ▷

RAVINTOLA

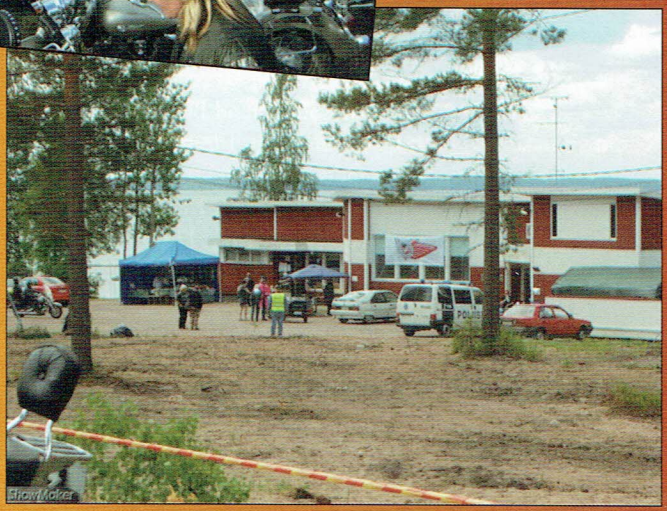

POLITIE

wringen. De borst hoefden we niet meer nat te maken. We hadden het gehaald.
En toen kwam de VSCN in actie. Vanuit een aanpalende hut werd een extra bed aangezeuld. "Kom binnen en trek die natte kleding uit. Hier zijn drie bedden. Jullie blijven bij ons overnachten." De reden waarom de Nederbelgen ondanks de intentie geen hut hadden geboekt is een ander verhaal dat terug gaat tot het treffen van 2007 in Zweden. No comment.
Kijk, en dat is nou zo leuk aan vrienden. We hebben dat bezegeld met gezellig tateren, biertjes en gekeuvel, rum en visolie. Veel visolie. Finland, land van Lordi, sauna, meren.. en het VSCN. Bedankt jongens. Jullie maakten het verschil. Door de verwarmende zorgen konden we ons gekke idee nog gekker maken... herboekten (with a little help from our YCCF friends) onze vaart terug en namen de ferry langs de Russische grens naar Estland. We hobbelden gezellig via Letland en Litouwen, werden nog twee keer drijfnat, schokten door Polen... om uiteindelijk in Berlijn "die Manschaft" te zien winnen bij de edelste der balsporten terwijl we in een Britse pub met de Duitse YCC verantwoordelijke de diverse soorten bier keurden. Berlijn ontplofte in een Italiaanse sfeer van toeterende auto's, vuurwerk en loeiende koebellen. We genoten intens en voldaan want bij de drijfnatte aankomst in Finland had geen haar op ons hoofd er aan gedacht om dit avontuur te beleven. Hoe één beslissing van vrienden een immens verschil uitmaakt wanneer drie gekke Nederbelgen een ritje maken. 5600 km na het vertrek zaten we alledrie op het tandvlees te bijten. Je komt tijdens een mega ride-out niet alleen andere tegen, maar ook jezelf. We reden voorzichtig naar huis na eerst met onze YCCB-BDVC vrienden nog een klokgewijs ritje rond het IJsselmeer te maken. Het was goed geweest. Effe gaan kijken of moeder de vrouw haar koffers heeft gepakt. Neen? Oef!
De plannen van Jo om volgende jaar Oost Europa onveilig te maken werken we in de komende maanden uit. Een geweldig idee. Misschien het begin van de traditie voor een jaarlijkse 'ijzeren konten ride-out'?

Nero
YCC Belgium - BDVC

REGIO CAFES

Regio 1/2 **Groningen, Friesland en Drenthe.** Vanaf april weer elke 3e zondag v/d maand vanaf 12.00 uur in Café Berend Botje, Stationsweg 13 te Zuidlaren.

Regio 3 **Overijssel, Gelderland en Flevoland.** Elke laatste zondag v/d maand vanaf 12.00 uur (in de zomer maanden vanaf 10.00 uur) in ons eigen clubhuis 't Schuurke bij Jan en Ans Teunissen achter het huis aan de Klaverdijk 4, 7021 HJ Zelhem. (Als er een toerrit op de agenda staat, vertrekt deze om 11.00 uur)

Regio 4 **Utrecht en Noord-Holland.** Elke 4e zondag v/d maand vanaf 13.00 uur in Café Lieftinck aan de Graaf Florislaan 2 te Muiderberg. LET OP!!!! 28 december is er geen Regiocafé.

Regio 5 **Zuid-Holland en Zeeland.** Elke 1e en 3e zondag v/d maand vanaf 12.00 uur bij Café Restaurant Landzicht, Verlaatweg 5 te Zoeterwoude.

Regio 6 **Noord-Brabant en Limburg.** De cafés in Heeswijk-Dinther en Asten werden dusdanig slecht bezocht, dat we besloten hebben hier geen gebruik meer van te maken. Mocht er in de toekomst toch weer vraag naar zijn dan gaan we weer op zoek naar een leuke plek. Tot die tijd gaan we op bezoek in de andere regio's.

KORTINGEN VOOR CLUBLEDEN

Bij de onderstaande motorzaken kunnen leden van de Virago Star Club Nederland rekenen op kortingen op accessoires, onderdelen en/of kleding verkoop. Afgesproken is dat je op vertoon van je clubpas 10% korting krijgt tenzij anders vermeld. Verdien je toch snel je lidmaatschap terug.

NAAM	PLAATS	ARTIKEL	VOORWAARDEN
Motorcentrum Almelo	Almelo	O-A-K	Onderdelen 5%
MotoPort Uithoorn	Uithoorn	O-A-K	
MotoPort Westerhoven	Westerhoven	A-K	
MotorTrend	Heerenveen	O-A-K	
Bleeker Motoren	Hoorn	O-A-K	Onderdelen alleen losse verkoop. (dus niet voor montage.)
Termaat Motoren	Nijmegen	A-K	10 tot 15% maar niet op aanbiedingen.
Roadrunner Motoren	Velp	O-A-K	
Boeve Motoren	Garderen	O-A-K	Behalve op banden
Van Aalzum Motoren	Sneek	O-A-K	
Nolen Motors	Strijen	O-A-K	
Jan Keessen Motors	Woubrugge	O-A-K	
Motorhuis Eindhoven	Eindhoven	A-K	
Sander Düren Lederen Motorkleding	Tapirstraat 67 1338 JM Almere 036-5499774		Voor al je leer op maat, "GROOTSTE tot kleinste maten"
Kobra Motorgarage	Arnhem	A-K	
Buddy Fashion	Veenderveld 22 2371 TV Roelofarendsveen 071-5680430		Motorsaddlespecialist en Accessoiresshop. o.a. Corbin Products
Gebben Motoren	Rogat	O-A-K	
Brouwer Motoren	Nijkerk	O-A-K	

O = onderdelen A = accessoires K = kleding

Op onze site www.viragostarclub.nl kun je via de korting pagina op de Internet site van de meeste bedrijven komen.

V.S.O.C.
International Rally 2009

Hosted
by
V.S.O.C. Centre 16
The MAD AXEMEN

12th to 14th June 2009

Site will be open from Wednesday 10th to 16th June

TO BE HELD
AT
TROJANS RUGBY CLUB
STONEHAM LANE,
EASTLEIGH, HANTS.
ENGLAND, SO50 9HT.
Grid ref: N50 57.243 W1 22.428

RALLY TICKETS £35
Overseas visitors pay on gate

DJ Thursday night with
Live band Friday night
2 live bands Saturday night
Fun/Games and Entertainment Saturday
Pre & Post rally days food available
Real Ale mini festival
Tattooist
Trade Stands

PRICE INCLUDES
2 ENGLISH/CONTINENTAL BREAKFASTS
2 DINNERS
LIVE ENTERTAINMENT
RIDEOUTS
RALLY BADGE
BIKE PRIZES
24HR CHILL OUT TENT
AFTER 9HRS TINNY BAR
24HR TEA & COFFEE
CAMPING

FOR INFO CONTACT CENTRE REP:- centre.rep@themadaxeman.co.uk
FOR RESERVATIONS E-MAIL:- rally2009@themadaxeman.co.uk

Onbezorgd rijden met de Yamaha Motorverzekering

- 3 jaar lang aanschafwaarde garantie op nieuwe en gebruikte motoren.
- Geen alarm verplichting.
- Motorkleding tot € 1.500,- meeverzekerd.
- Snelle opbouw no-claimkorting 55% korting bij nul schadevrije jaren.
- Gratis 1000,- accessoires meeverzekerd.

YAMAHA
Touching Your Heart

www.yamaha-motor.nl/verzekeringen

Postbus 115, Griendtsveenweg 3, 7900 AC Hoogeveen - Telefoon (0528) 29 94 51 - Fax (0528) 29 94 96

De Belgian Dutch Virago & Star Riders Club

...organiseerden hun eerste weekend in Rijkevorsel en toen ik dat invoerde in mijn TomTom (met vermijding van snelwegen) bleek het 40 hele kilometers binnendoor te zijn, af te leggen in ongeveer 50 minuten. Zo dichtbij heb ik nog nooit een weekend gehad en dit was nog wel in het buitenland! Han kwam om een uurtje of twaalf aangetuft. Eerst even zitten, bijkletsen, hij bleek ook nog trek te hebben in een boterhammetje met gebakken ei en toen gingen we op pad. Hij moest nog pinnen en tanken. Ik rij dus naar een tankstation op de route en toen was ik alle pinautomaten al voorbij natuurlijk; handig. Dan maar even niet langs Gilze, maar er doorheen. Daar is vast wel een bank.
En toen ook dat gelukt was reden we in het zonnetje langs Alphen (NB), Baarle-Nassau en de binnenlanden van België tot we net even onder Rijkevorsel voor een omlegging kwamen. Het duurde een paar seconden voor het kwartje viel. TomTom riep dat bestemming bereikt was, ik zag in de verte wat motoren staan en er liepen meer bikers heen en weer dan normaal. Oké, dan maar langs de borden. Het weerzien was allerhartelijkst. De meeste kende ik van het Snakesweekend. Eerst met de motor langs de inschrijving. Nou dan maar geen inschrijving, dat kwam straks wel, eerst maar afladen en de motor weer buiten stallen. Achteraan had men een stuk voor de Hollanders gereserveerd. Mooi plekje onder de bomen. Spullen gedropt en de Virago weer naar buiten. Daar had men aan de overkant van de straat een motorstalling gerealiseerd, met bewaking (overdag een mens en 's nachts een hond). Rood-wit lint eromheen, helemaal goed. Toen weer langs de inschrijving en nu naam opschrijven, afrekenen, en met een tasje met van alles weer naar achter om de tent op te zetten. Het welkomstdrankje bestond uit, hoe kon het ook anders, een biertje. De meeste Belgen waren er al natuurlijk, wat Engelsen ook en na ons kwam er en nog een stelletje, meest Hollanders. Het veld kwam lekker vol, het zonnetje scheen en het bier was prima. Op het veld was plek voor een kampvuur (zou branden als de omstandigheden het toelieten) en een hele grote muziektent. De zijkanten bleven dus over voor de tentjes (plek zat) en ook de ruimte achter de muziektent was benut (VSCN). Af en toe een wolkje kon de pret niet drukken. Er was ook een winkeltje, met pins, shirts e.d. dus je kon ook alvast je souvenirs, relikwieën, aandenkens, verzamelitems (doorhalen wat niet van toepassing is) aanvullen. Toiletten en douches waren aanwezig (wel leuk: toilet met douchegordijn – het werkt) en werden gebruikt, naast die van het aanpalende café waar 's avonds de muziek zou schallen. Het eten voor de vrijdagavond was even verrassend als logisch en nog lekker ook. Er werden ter plekke echte frieten gebakken die vervolgens werden uitgeserveerd in een heuse (dubbele) puntzak, zoals dat hoort. Plaatselijk spreekt men ook wel van een tuut. Een frikadel heet hier een curryworst. (Er zit van alles in, maar geen curry bij mijn weten, maar ach).

Ik ben niet zo van de muziek. Mijn trouwe lezers kennen intussen mijn voorkeur voor Mozart en Bach en die hoor je maar zelden bij dit soort gelegenheden. Bovendien houdt ik mij tijdens de uitvoering liefst buiten op, anders wordt ik nog (net als Beethoven) doof op mijn oude dag. Maar zoals eveneens bekend, niemand had er verder last van, dus het zal wel aan mij liggen. Zaterdag klonk het overigens al een stuk beter, maar wie neemt dit commentaar nou nog serieus.

Het schijnt weer laat (of vroeg) geworden te zijn voor het echt stil werd. Het kampvuur brandde voor de echte diehards; ik ging netjes om een uur of twaalf onder zeil. Bij het krieken van de (zater)dag moest ik ... eh ... er even uit en toen was het strak blauw. Maar toen ik serieus opstond waren er wolken. Die dreigden zo nu en dan wel, maar daar bleef het bij. Prima ontbijt, lekkere koffie (heus, die jongens ▷

hadden alles prima voor elkaar) en zo naderde het tijdstip voor de rit. Er werd nog een keer omgeroepen dat we half twaalf stipt zouden vertrekken en of de deelnemers maar om kwart over elf bij hun motor wilde zijn. Jaja, ze wilden niets mis laten gaan. Er stond een heel leger van marshalls klaar. Bijna net zoveel als deelnemers. Ze nemen gewoon het zekere voor het onzekere, zeker zo'n eerste keer. Er werd (eigenlijk best verstandig) nog even een bijeenkomst belegd voor het uitleggen van de spelregels en daar gingen we dan. Naarmate de rit vorderde kwam ik steeds dichter bij huis. Grappig wel dat ze mijn achtertuintje als speelplaats hadden verkozen. Toen ze dan ook in Chaam een omleidingbord negeerden wist ik dat het fout ging lopen, want die afsluiting is niet misselijk; kom je echt niet langs. Hoefde bij nader inzien ook niet, want net op tijd gingen ze rechtsaf en linksaf en toen wist ik waar we gingen pauzeren. Ben de naam effe kwijt, maar je kunt daar ook best lekker eten voor weinig. Ze doen veel met buffetten. Er stond al bedienend personeel buiten met kratjes met de meest gangbare versnaperingen (ook heel handig!) en in no time at all zat de groep in het zonnetje te kleppen. Er bleek ook nog ijs te koop (altijd erg in bij de dames – er zit chocola omheen) en stipt op tijd vertrokken we weer. Dit keer ging het weer richting België. Van een grens merk je niks meer en tegen half drie (zoals voorspeld) waren we weer op de camping. Nogmaals, het mag dan hun eerste weekend zijn, het liep allemaal op rolletjes. Broodjes met warme worst en een beetje bier, daar kom je de middag verder wel op door en zo langzamerhand zag je de voorbereidingen voor de BBQ opstarten. Aan de hoeveelheid voedsel te zien hadden ze gerekend op 200 uitgehongerden. Er bléven schalen tevoorschijn komen. Maar beter teveel dan te weinig, van alles leer je weer voor de volgende keer.
Verder werd er heel wat afgekletst; op de bankjes rond het kampvuurtje, op de meegebrachte vouwstoeltjes bij de tentjes, op het terras bij de keuken en de tap, en op de straat, waar al het chroom op rij stond uitgestald en waar altijd wel iemand te vinden is die uit kan leggen hoe je welk probleem dan ook moet oplossen. Heel inspirerend. Om negen uur was het nog steeds licht en toen begon de muziek weer. Ik ga niet in herhalingen vervallen, ze doen maar. Onder een heuse parasol stonden stoeltjes, gewoon op straat (die je in België blijkbaar heel soepel voor een weekend kunt laten afsluiten) en daar kun je tot in de kleine uurtjes je ingeslagen bonnetjes opmaken. En dat valt niet mee hoor. Je hebt bij aanvang toch een groter idee van je dorst dan die in werkelijkheid blijkt te zijn. Of misschien heeft het te maken met het feit dat je van alle kanten wat aangeboden krijgt en als je dan zelf eens wat wilt uitdelen word je steevast naar de volgende ronde verwezen. Dat werkt natuurlijk niet. Uiteindelijk lever je alles gewoon in bij 1 persoon die dan verder voor de verdeling zorgt. Je moet er ook nog om denken dat de volgende dag er weer een thuisreis op het programma staat.
Op zondagmorgen was de lucht bij de eerste schouwing redelijk. Beetje blauw en wat wolkjes. Drie uur later hadden we talloze regenbuien over de tentjes horen gaan en was alles grijs. Bij het ontbijt werd het zowaar droog en dat bleef het. Menigeen maakte van die droogte gebruik om gauw alles in te pakken, maar die haast bleek onnodig. Het weer werd steeds beter. Toen ik alles opgebonden had (niemand ging mijn kant uit dus ik reed alleen) trok ik voor de vorm mijn regenpak aan. Dat weet je zeker dat het droog blijft. TomTom op binnendoor en na 50 minuten over Belgische en Hollandse binnenwegen stond ik alweer voor mijn garage. Sjonge, pas elf uur, dat is snel. Tent uitvouwen zodat die kon drogen, kleertjes in de wasmand, effe lekker in een warm bad en kijken wat de dag verder ging brengen. Nou, niet veel. Als ik even ging zitten moest ik oppassen dat ik niet door de slaap werd overmand. Je komt blijkbaar toch wat tekort in zo'n weekend. Maar alleen op het gebeid van slaap, want voor de rest was alles er in overvloed. Veel organisatoren, veel vrienden en vriendinnen, veel te veel drinken en massa's voedsel, veel interesse naar hoe we het vonden, veel veiligheid voor motoren en rijders, veel zorg en veel aandacht. Je kon zien dat ze het de eerste keer meteen goed wilden doen. En dat is helemaal gelukt. Hulde en proficiat. En dank natuurlijk. En tot de volgende keer uiteraard.

Ton Trommelen

JE BENT EEN HOG

En dat mag iedereen weten of niet dan? Mijn aandacht werd al eens getrokken door fender ornaments. Standaard op een bekend Amerikaans motormerk, Indian (grijns) en een ander merk, aanwezig en even zo standaard niet aangesloten omdat dat in Nederland natuurlijk niet is toegestaan. Daarnaast zie ik wel eens een eagle ornament. Onlangs zag ik echter een hog als fender ornament op een spatbord gemonteerd. Goh, da's geinig of eigenlijk redelijk uniek dus. Dàt zijn nou net die dingen die ik dan ook wel hebben wil. Internet biedt uitkomst voor veel dingen en dus ook voor het zoeken naar een fender ornament "hog" of "wild bear". Al snel werden ze gevonden en heb ik er één besteld. Onder het mom dat de koers gunstig is doet het ook minder pijn.
In mijn vakantie kwam de hog binnen; zwaar metaal, chroom, krulstaartje en 2 kleine rode oogjes die erom schreeuwden om te kunnen branden. Het 5 watt lampje moest natuurlijk wel aangesloten worden! Tja, handig ben ik niet, bij mij zullen de te boren gaatjes vast op een verkeerde plek zitten of van een te grote diameter zijn danwel de voorband zal lek geprikt kunnen worden. Kortom, ik ben niet superhandig. Gelukkig kan ik altijd op een vriend van me terugvallen.
't Is altijd gezellig om wat te klussen met zijn tweeën en het is altijd goed om ideeën met elkaar door te nemen. Eén ander item is: hoe schakelen we het lampje? Een (spat) waterdicht micro tuimelschakelaartje was niet te vinden in het Brabantse. Uiteindelijk besloten we om de hog op het dimplicht aan te sluiten. Doorgaans rij ik met de passing lights aan en met het stadslicht in de koplamp. Het aanschakelen van de hog geschied dus gelijktijdig met het inschakelen van het dimlicht.
Het spatbord werd gedemonteerd nadat met schilderstape de plaats van de hog bepaald was. Het uitmeten van de plek van de te boren gaatjes was nog even en klus; de rolmaat werd pas in een laat stadium gevonden. De hog werd gemonteerd en de bedrading aangesloten. De rand van het spatbord is aan de binnenkant omgevouwen. Een beetje openvouwen, de bedrading erin doen en het spul vastknijpen lukte prima. Voor de rest is er siliconenkit om de draad vast te leggen en zwarte ty-rips richting de koplamp natuurlijk. Het resultaat bevalt me prima!

See ya,
Ton van de Coevering

MOTORRIJDEN IN THAILAND

Zoals belooft een stukje voor jullie blad over het motorrijden in Thailand.
Ik woon nu bijna 8 jaar in Thailand en toen ik hier net woonde was er geen haar op mijn hoofd die er aan dacht om met ook maar iets wat met wielen werd aangedreven mij te gaan verplaatsen, dit alles had te maken met het verkeer hier ter plaatse waar ik woon: "Pattaya". Bangkok is een gekkenhuis met naar schatting 20 miljoen inwoners en naar schatting even zoveel brommers en auto's maar in Pattaya lijkt het nog drukker terwijl het vergleken met Bangkok een groot dorp is. Iedereen verplaats zich hier per brommer en alles wat je maar kan verzinnen wordt daar dan ook op vervoerd, behalve hele families van 5 personen waar van de kleinste die nog niet eens kan lopen zich aan het stuur weet vast te houden zijn brommers omgebouwd tot rijdend restaurant en noem het maar op. Verkeersregels zijn er wel maar daar houd niemand zich aan, in Thailand wordt links gereden en er is een helmplicht maar daar heeft iedereen maling aan, iedereen gaat zijn eigen gang, spookrijden is hier heel normaal en ik doe daar ook maar aan mee, in Pattaya is het haast overal eenrichtingsverkeer dus het is of een stuk omrijden of een paar honderd meter spookrijden om op je bestemming te komen, als je wordt aangehouden door de politie staat hier een boete van 200 bath op en dat is 4 euro dit krijg je ook als je wordt aangehouden voor het rijden zonder helm, dit zijn voor ons zeer lage boetes, maar voor de gemiddelde Thai is dit een dagloon. En dit is nu weer een van de reden dat ik het hier in Thailand al zo lang vol hou, alles is vergeleken met Holland spotgoedkoop, eten huisvesting drank benzine, en dan natuurlijk ook het onderhoud van je motor. Om weer op het begin van het verhaal terug te komen, op een gegeven moment ging ik wat buitenaf wonen en toen was er geen ontkomen meer aan: "Ik moest me per brommer gaan verplaatsen", en ik kocht een Yamaha brommer van 125 cc (dit is een normaal brommertje hier) en ben maar het verkeer ingedoken, ik heb tot aan de dag van vandaag daar nooit geen spijt van gehad, je bent overal in no time en het is makkelijk. Ik heb nog nooit een ongeluk of schade gehad en dat komt denk ik hoofdzakelijk door mijn rijstijl, ik heb nooit geen haast en maak me niet druk als ik wordt ingehaald en de betreffende mijnheer gaat dan gelijk voor mij links af een zijstraat in. Ik maak hier dagelijks dingen mee in het verkeer die aan het ongelooflijke grenzen, ik zie elke dag ongelukken gebeuren alleen al om de reden dat de Thaien niet naar links of rechts kijken (niemand gebruikt zijn spiegels, die worden er meestal afgehaald om als make-up spiegel te worden gebruikt) ze kijken alleen naar voren en als hij besluit om links af te gaan dan gaat hij ook ongeacht de situatie. In het hoogseizoen hebben we hier dan ook gemiddeld 4 doden per dag en daar zit een hoog aantal vakantiegangers bij. Overal in Pattaya kan je een brommer of een motorfiets huren, er wordt niet naar een rijbewijs gevraagd, als je maar betaald dan krijg je alles mee wat je maar kan verzinnen, een brommertje van 125cc of een vette HD of een Yamaha buikschuiver. Alles staat er, kopie van je paspoort, borg betalen en karren maar. Wat de meeste niet weten is dat je totaal onverzekerd op zo'n ding rondrijd in het grootste gekkenhuis van de wereld, van alles wat je huurt is niks verzekerd dit staat ook in het huurcontractje (wat niemand leest) bij schade of diefstal betaal je alles. Ook in Thailand is het bezit van een geldig rijbewijs verplicht, de meeste Thaien hebben dit niet en van de vakantiegangers denk ik 99% niet. Het grootste probleem krijg je als je een aanrijding met een Thai krijgt, er komt politie bij niemand spreekt Engels en jij geen Thais, die Thai krijgt ineens overal last van en ziet steeds meer schade aan zijn auto of brommer, dus dat wordt flink betalen en in sommige gevallen hele grote bedragen, het komt in het kort neer, dat het de mooiste dag is van zijn leven voor die Thai dan als hij een aanrijding krijgt met een toerist, dan is zijn toekomst voorlopig verzekerd van een aardig inkomen. Ik ben hier gelukkig allemaal voor verzekerd maar ik woon hier dan ook en heb een Thais motor rijbewijs, voor een toerist die hier voor een paar weken komt is dit niet mogelijk. Ik heb mijn 125 cc brommertje al gauw ingeruild voor een Honda Phantom 250cc, ▷

die dingen worden hier in Thailand gemaakt en kosten ongeveer 1800 euro. Het is een klein choppertje wat er door een hoop chroom en uitbouwsels heel stoer uitziet, deze ook al weer vlot van de hand gedaan en na nog wat andere Honda's met wat meer vermogen mijn huidige Yamaha aangeschaft. Ik heb er aardig de zaag in laten zetten, zoals je op de foto's wel kunt zien, en hij is zwart en chroom . De hele motor is in absolute nieuwstaat ondanks dat hij hier aardig te lijden heeft, hoge luchtvochtigheidsgraad, zeelucht en in het moesson seizoen bakken met vieze regen, de wegen in Pattaya zijn zeer slecht dus schade door steenslag is dagelijkse kost. Gelukkig is hier alles goedkoop dus ook het onderhoud van de motor, onderdelen kosten weinig en het arbeidsloon is een lachertje. Ik heb vorig jaar alles opnieuw laten verchromen "en dat is heel wat" en dat heeft mij 200 euro gekost en was binnen 3 dagen geregeld, je hoeft hier nooit ergens op te wachten en de Thaien zijn blij dat ze wat kunnen verdienen. Ik laat het onderhoud doen bij de zaak waar ik hem ooit gekocht hebt, en als er wat is wordt ik gelijk geholpen, kan ik niet zelf komen dan sturen ze wel iemand om het euvel te verhelpen of ze halen de motor op met een pick-up, en dit alles voor een paar Thaise bath. Het mooie motor rijden is als ik naar het noorden van Thailand gaat oftewel naar de Isan, dit is het grootste en armste gedeelte van Thailand, maar de wegen zijn perfect onderhouden en je komt er weinig of geen verkeer tegen, en de mensen aldaar houden zich wel aan de regels ze stoppen netjes voor stoplichten en geven je zelfs voorrang dus dat is altijd wel even wennen als ik daar ben. Ik kan dan ook iedereen aanraden die Thailand gaat bezoeken en lekker motor wil rijden om zo snel mogelijk de stad te verlaten en lekker de rust op te zoeken, goede wegenkaarten zijn overal verkrijgbaar. Kijk wel uit met het tanken van benzine, In Thailand kennen ze 2 soorten: 91 en 94. ik tank altijd 94 en dat is 2 bath per liter duurder dus te verwaarlozen. Tank alleen bij de bekende tankstations, er wordt ook benzine verkocht langs de weg uit flessen en dat is uit eigen ervaring niet aan te raden, de meeste verdunnen het met water om er wat meer aan te verdienen maar ik stond wel mooi stil. De benzine is hier nog goed betaalbaar, momenteel kost het 40 bath per liter en dat is 80 euro cent en dat komt ook gewoon uit ▷

een Shell pomp, de prijs is zelfs verdubbeld vergeleken met een paar jaar terug, dat het nog goed betaalbaar is heeft alles te maken met de belastingen die in Thailand op goederen zitten, te verwaarlozen met wat er in Nederland wordt geheven.

Ik hoop dat jullie hier wat aan hebben ik zal er nog wel een zooitje foto's bij doen van Yamaha's. De reden dat jullie er wel even op heb moeten wachten is, dat ik zo nu en dan nog werk op freelance basis in de baggerij, ik zit momenteel in Spanje en blijf hier nog wel een paar weken. Als er vragen zijn van leden over Thailand of wat dan ook , dan mogen ze mij altijd e-mailen. Ik zal hieronder nog wat informatie geven over mijn persoon dan hebben jullie een beetje een idee met wie je te maken hebt.
Naam: Hendrik Petrus van't Slot (roepnaam Henk)
Geboortedatum: 13-07-1955 te Rotterdam
Beroep: Zit al vanaf 1970 op sleepboten, 27 jaar op zeeslepers bij Smit en nu zo'n 11 jaar op sleepboten op freelance basis. Met andere woorden, ik werk tegenwoordig alleen maar wanneer ik wil en waar ik wil en hoe lang ik wil.

Met vriendelijke groet
Henk

AGENDA 2008 VIRAGO STAR CLUB NEDERLAND

September

27 RoadWolves, Regio 3 In de nacht van 27 op 28 september wordt de jaarlijkse **Nachtrit** gereden. Een rit van ongeveer 2 uur met een koffiestop. Vertrek om 23.00 uur vanaf 't Schuurke. Je kunt overnachten in je eigen tentje. Wil je komen, geef het even door aan *wolves@viragostarclub.nl*

28 Is het ook **Regiocafé** bij de RoadWolves en kunnen we (als er interesse voor is) de nachtrit overdag nog een keer rijden.

28 RoadRats, geen Regiocafé , maar wel om 10.00 uur **"De laatste toerrit van het jaar"**, dus weer een lange tocht o.l.v Jan Tervoort.

Oktober

4 **Motormarkt Hardenberg,** Najaarsmarkt van antieke en klassieke motoren plus een onderdelenmarkt. *www.motormarkthardenberg.nl*

26 RoadWolves, Regio 3 **Boerenkoolrit**. Rit van ongeveer 1,5 tot 2 uur met aansluiten het wereld beroemde stamppotten-buffet. Wel van te voren opgeven via *wolves@viragostarclub.nl*

December

12 t/m 14 **Vehikel**, Oldtimermarkt voor o.a motoren en onderdelen. Veemarkthallen, Sartreweg 1-3, Utrecht. *www.vehikel.com*

Weet je iets voor de agenda?? Laat het de redactie en dus de leden weten!
Er kan tussentijds altijd iets veranderen. Kijk voor de laatste wijzigingen in de agenda op onze site: www.viragostarclub.nl
Bezoek ook eens het forum op de site om op de hoogte te blijven van spontane initiatieven voor toerritten en/of weekeinden.

INTERNATIONALE FINLAND

Ik ben door de jaren heen dat ik lid ben van de VSCN al naar diverse treffen geweest; nationaal en internationaal, en na de treffen in Denemarken 2006 en Zweden 2007 wou ik Finland 2008 natuurlijk ook niet overslaan. Na wat gepuzzel over deze trip over de reistijd en kosten besloten wij (Koosje, Peter, Hans H, en onze voorzitter Han van Grinsven en ikzelf zei de gek) om in plaats met de motor maar met het vliegtuig te gaan. Dit scheelde in reistijd, 2 dagen, en in kosten meer dan de helft.

Donderdag 12 juni was het dan zover, mijn reisgenoten kwamen 's middags naar Nieuwstadt bij Sittard daar waar ik woon om vandaar uit te vertrekken naar het vliegveld in Düsseldorf (ongeveer een uurtje rijden). Daar aangekomen heeft Peter zijn auto geparkeerd en konden we ons vliegtuig gaan zoeken, dit lukte allemaal voorspoedig en voor we het wisten zaten we tussen de wolken. Ergens rond 20.00 uur landen we dan ook in Helsinki, nog even naar de lopende band voor onze bagage en de voor 5 dagen gehuurde Four Wheel drive jeep oppikken, en we konden gaan.

Nu was het vanaf Helsinki naar Sakila, waar de camping site zou zijn, ongeveer een uurtje of drie en een half rijden, dus met goede moed en prima muziek op de cd speler dachten wij ons kan niks meer gebeuren wij komen er wel. Nou we kwamen er ook, althans met behulp van Koosje haar Tom Tom.Het dorpje Sakila stelde niet veel voor dus de camping moesten we makkelijk kunnen vinden (niet dus). Na ruim 3 uur om het meer te zijn gereden, besloten we de Finse organisatie maar te bellen waar in vredesnaam de campingsite was. We kregen dan ook coördinaten door die Koosje in haar Tom Tom invoerde en gingen weer op weg. We reden op een verharde weg door het bos toen het apparaat zei: 'over 40 meter rechts afslaan.' Dus jawel hoor Peter deed wat Tom Tom zei en ging tussen de bomen door het bos in, onder het mom van het is toch een 4wheel drive dus dit moet kunnen. Na een paar honderd meter in het schemerdonker tussen de bomen gehobbeld te hebben zei onze Tom Tom: 'bestemming bereikt.' Daar stonden we dan midden in het bos, rondom ons alleen maar bomen. We konden gelukkig de auto keren anders moesten wij hetzelfde pad achteruit terug rijden naar de verharde weg. We waren inmiddels alle vijf hondsmoe en mega chagrijnig aan het worden tot dat onze Koos een klein bordje van 20x20 zag staan van de Finse motorclub, na die gevolgd te hebben waren we in 10 minuten op plaats van bestemming, het was inmiddels 4 uur in de morgen. We zagen gelukkig iemand lopen op de camping, want iedereen lag natuurlijk al in diepe rust. Uiteindelijk kregen we alvast 1 van de 2 sleutels van onze gehuurde blokhutjes en konden we eindelijk zeggen 'we zijn er!'

Na een paar uurtjes slapen zijn we de camping eens gaan inspecteren en ik moet zeggen het zag er goed uit, mooi gelegen aan een meer met genoeg blokhutten op het terrein die bijna allemaal waren voorzien van een Finse sauna. Grote feesttent met podium voor band, en een bar voor de biertjes waarvan de prijs voor een plastic bekertje bier 4 euro bedroeg dus dat was even schrikken. Inmiddels waren we al genoeg bekende Engelse/Deense en Zweedse bikers tegengekomen dus er viel weer genoeg bij te praten. Tussen de bomen aan het meer werden steeds meer tentjes opgebouwd en ik denk dat er uiteindelijk ergens tussen de 400 á 500 bikers en bikerinnetjes aanwezig waren. Inmiddels waren in de stromende regen 3 van onze Belgische vrienden op de motor vanuit België naar Finland (en dat is een heel stukkie) aan komen rijden, ze waren dan ook van top tot teen doorregent. Hun bedoeling was hun tentjes op te zetten maar het bleef regenen, en ze waren sowieso al nat tot op hun onderbroek. Nu hadden Koos en Peter maanden geleden de 2x 4 persoons blokhutjes al gereserveerd en wij waren met zijn vijven, dus 3 plaatsen over. Onze Koos regelde het wel even voor die jongens! Nero Lucky Luc en Jo hebben nog nooit zo dankbaar uit hun ogen gekeken als die dag, wat waren ze blij dat ze hun natte zooi konden uittrekken en konden gaan genieten van een welverdiende warme douche.

's Avonds na een paar biertjes hebben Peter en Nero zich nog even tegoed gedaan aan een paar flesjes van één of ander Fins drankje, daar hebben ze bij het ▷

nuttigen ervan veel lol gehad, maar de dag erna kwam de man met de hamer langs en toen vonden ze het ineens een stuk minder leuk...de heren hadden flinke koppijn. Zaterdagmorgen besloten Hans, Koos en ikzelf om wat van Finland te gaan zien, en zijn dan ook binnendoor naar de plaats Turku gereden wat een redelijk grote plaats was. We hebben daar wat rondgeslenterd wat gegeten en gedronken en zijn weer terug naar de camping gereden om er 's avonds te gaan feesten in de feesttent. Er speelde een prima rockband en we hebben ons er uitstekend vermaakt. Na een luie zondagmorgen besloot Hans om de Finse houtkachel van de sauna maar eens aan te steken, ik vond dat wel een goed idee dus ik met hem mee. Een sauna vind ik sowieso heerlijk maar Hans had hem zo heet opgestookt dat je met je blote rug niet tegen de achterwand kon leunen zonder hem te verbranden, dit was een beetje teveel van het goeie, maar de poriën stonden weer open en het lichaam was weer schoon en dar ging het toch om. 's Avonds waren we uitgenodigd door de Engelse Outriders die voor hunzelf en voor ons achten een geweldig maaltje macaroni hadden gekookt, het smaakte prima en de sfeer was top! Nog een biertje in de tent gedronken en toen zat het internationale weekend er weer bijna op. Als internationaal Yamaha motortreffen viel het qua organisatie een beetje tegen, de Finnen hebben her en der toch wel wat punten laten liggen met name de catering, die was niet zoals het wezen moest. Hier kunnen ze van de Engelsen en Nederlanders nog wel wat van leren, maar ja het was voor hun de 1e keer dus volgende keer beter zullen we maar zeggen! Nu was het inmiddels maandagmorgen en aangezien we pas 's avonds om een uur of acht op het vliegveld hoefden te zijn voor onze vlucht terug, besloten we dan ook om lekker op het gemak binnendoor richting Helsinki te rijden we hadden toch alle tijd, en zo konden we nog wat van Finland zien. Het was een mooie rit en Finland is een mooi en ruim land met landschappen zoals je die ook in landen als Australië en Canada tegen komt. Veel velden en boerderijen waarvan de meeste op stenen fundering en afgebouwd met hout waren, maar tja hout hebben ze daar dan ook meer dan genoeg! Onze voorzitter Han was ook echt onder de indruk van het mooie landschap en we konen het niet laten om in de jeep ene paar foto's van hem te maken, hij was er moe van geworden... Aangekomen in Helsinki hebben we de auto weer netjes ingeleverd en zijn bij de vertrekhal nog wat gaan eten en taxfree shoppen voor het thuisfront, ik kon toch niet zomaar thuis komen uit Finland zonder cadeautje voor mijn kleinkind? De vlucht terug ging perfect en voor we het wisten stonden we weer in Dusseldörf. De auto van Peter stond nog netjes zoals we hem neergezet hadden in de parkeergarage, dus het was spullen inladen en weer richting Nieuwstadt. Rond 0.00 waren we thuis en Caroline zat al met een paar biertjes te wachten op ons en onze verhalen. De gerookte zalm die we hadden meegenomen smaakte er prima bij en daar bleef dan ook niets meer van over! Han, Peter, Koos en Hans zijn blijven slapen in Nieuwstadt want we waren allen toch wel een beetje doorreisd, ook wel moe maar zeker voldaan van weer een mooi en gezellig bikerweekend. Van dit soort weekenden mogen er van mij meer zijn, je leeft maar 1 keer dus moeten alle kansen grijpen om te genieten!

CARPE DIEM
Piet

WAT ER MIS KAN GAAN BIJ ZOMAAR EEN INTERNATIONAAL WEEKEND

Nadat ik in 2006 het internationale weekend in Denemarken had meegemaakt was dit jaar Zweden wel weer heel aantrekkelijk om mee te maken. De planning en de route waren snel gemaakt. Net zoals vorig jaar, zouden we met 3 motoren rijden, Rinze en Hanna met hun WildStars en ondergetekende met de 920, want, zoals vorig jaar bleek, kan je met een kleine ploeg goed opschieten. Het plan was om woensdag te vertrekken bij de BP in Muiden rond 10:00 uur. Een eerste overnachting was gepland na 450 km in Scheessel,een plaatsje dat parallel met de snelweg tussen Bremen en Hamburg ligt, met daar vlak naast een goed restaurant. Dit was ons vorig jaar goed bevallen, dus waarom dit jaar ook niet? De rit ging lekker vlot en we kwamen om ongeveer 16:00 uur in Scheessel aan. Het hotel bleek in de steigers te staan en was daarom gesloten. Rinze kwam met het idee om met de TomTom op zoek te gaan naar het dichts bijzijnde hotel. Het wonderapparaat kwam met een hotelletje dat even verderop lag. Dit hotel uit 1700 werd gerund door een ouder echtpaar van een jaar of 90. De kamers bleken netjes en schoon te zijn en de motoren mochten van de eigenaar ook nog in de garage worden gezet. Nu konden we aan de innerlijke mens denken, aan de overkant van de weg lag een terras waar het heerlijk aanschuiven was met het lekker schijnende zonnetje. De Fraulein van het restaurant, die onze motoren al gehoord had, wist dat we er aan kwamen. We trakteerden onszelf op een heerlijk biertje en de lokale lekkernij het Scheessels pannetje. Na nog wat biertjes konden we tegen elf uur met een voldaan gevoel ons bed opzoeken. De volgende dag stond namelijk de rit naar de Deense M.C. die hun clubhuis hadden opengezet om ons Nederlanders een extra tussenstop aan te kunnen bieden. Na een lekkere rustige nacht, een douche en een ontbijt konden we de motoren weer naar buiten rijden en ik dacht, laat ik maar eerst gaan want Rinze wilde nog even van het toilet gebruik maken. Met de motor lopend trok ik de motor naar buiten en kwam ik terecht in een kuiltje. Toen ik de vorige avond de motor naar binnen reed, had ik niet door dat de garage hoger lag dan de weg. Om de motor in balans te houden kon ik niet voorkomen dat hij langzaam naar de rechterkant van het muurtje viel, waardoor hij onder een scherpe hoek klem stond. Ik had nu twee opties, de stuur en de handrem los te laten of met mijn rechterbeen over de buddy-sit en vast blijven houden, om zo te wachten op Rinze. Ik koos voor het laatste, en nadat Rinze al een tijd op zich liet wachten, begon ik zijn naam te schreeuwen. Hierop kwam Hanna naar buiten, die mij uit deze hachelijke situatie wist te redden. Gezamenlijk kregen we de motor weer recht en konden we er beiden om lachen (Of was het lachen van Hanna meer uitlachen?) Na een tankbeurt vertrokken we rond een uur of 10 richting Denemarken. Het plan was om met de pont de oversteek te maken. Onderweg hadden we een groep Engelsen (van Chapter 4 geloof ik) ingehaald, die ook onderweg waren naar Zweden. Na 3 kwartier op de pont, waar we lekker geluncht hadden, reden we naar Kopenhagen. Bij de plaatselijke M.C. aldaar werden we hartelijk ontvangen door een stel clubleden. Aan de bar zaten al een paar Ratjes, Snakes en Wolfjes aan de Tuborg-biertjes, en, ik moet beamen, deze smaakten ook mij zeer goed. Na wat heen en weer gepraat te hebben werd er geld ingezameld om ons diner en ontbijt te bekostigen dat door de Denen geregeld zou worden. De verleiding van een zolder met zachte matrassen, tegenover het opzetten van mijn tent, zorgde ervoor dat we de slaapzak op zolder uitrolden. Dit bleek later toch niet zo'n goed besluit, ik loop wat vooruit met mijn verhaal, maar de verhalen over de kampioenen snurkers in ons ledenbestand zijn niet gelogen. Na ons diner, dat bestond uit een Deense stamppot, met stukjes knakworst, vlees en rijst, gingen we nog even aan de bar staan. Hier verkochten de Denen ook shots. Deze shots waren borrelglaasjes die in het midden door een plastic wandje gescheiden waren. Aan de ene kant zat een soort room en aan de andere kant een likeur. Kunst was om deze shots in 1x achterover te slaan. Dit werd uiteraard uitgeprobeerd en na een aantal ▷

van deze glaasjes, kwam iemand om het idee om een pyramide van de glaasjes te maken. Na drie pyramides gemaakt te hebben, kwam het bericht dat de shots nu toch echt op waren. Men had echter nog wel wat tequila voor ons. Met het oog op de rit van morgen leek het ons slimmer om hier maar niet mee te beginnen. Langzaam maar zeker werd het tijd om naar bed te gaan, ik ging dus de trap op richting het donkere gat wat zolder heet. In een slim moment had ik mijn slaapzak recht voor de ingang neergelegd. Rinze en Hanna hadden hun matrasje naast die van mij gelegd en na 10 minuten kwamen zij ook omhoog om te genieten van het snurk-alarm dat al was afgegaan. Met de opmerking van Hanna dat ze hier niet in ging slapen, pakten zij hun matrassen om buiten te gaan slapen. Dit kon makkelijk gezien de temperatuur van een graad of 20. Na een ietwat onrustige nacht werd ik tegen 07:00 uur wakker en ging ik maar eens rond lopen om te kijken of er al koffie was en tot mijn schrik zag ik hier en daar lichamen verspreid op en onder de banken in het clubhuis liggen. Ik vond ook nog een paar Belgen die op wereldreis waren gegaan, dit was te zien aan hun voorraad Jupiler die zij in een Volkswagen Transporter hadden gestouwd. Ik denk dat die ene Belg (zij noemden hem Nero) achter de geur van dit hemelse bier was aan gegaan. Hij was namelijk, na een hele dag werken op donderdag, op zijn motor gestapt om het hele stuk in 1x door te rijden en zo op tijd met ons aan het ontbijt te schuiven. Ons driemanschap besloot om vroeger richting Zweden te vertrekken want ik had ontdekt dat de medicijnen die ik tegenwoordig moet slikken (tja, de leeftijd hè) uit mijn rugzak was gewaaid die ik aan de zijkant van mijn waterdichte plunjebaal had vastgebonden. Dat moest dan gebeurd zijn nadat we met de pont waren overgestoken en getankt hadden. Ik had toen namelijk iets uit die rugzak gepakt en blijkbaar vergeten om de rits goed dicht te doen. Wij gingen als een speer over de mooie lange brug. Zowel Rinze als mijn TomTom waren het met elkaar eens, vanaf nu was het enkel maar rechtdoor. Na een paar omzwervingen, Rinze's TomTom stond op toeristische route en de mijne op de kortste route, kwamen we aan bij Hanksville waar we als de sodemieterij onze tenten gingen opzetten. Langzaamaan werd het zo'n graad of 30 buiten, en het werd tijd voor mij om aan mijn medicijnen te denken. Ik sprak een van de Zweedse bestuursleden aan en vroeg hem of hij voor mijn tolk wilde spelen. Mijn Zweeds is namelijk niet meer wat het geweest is... Na een telefoongesprek met de plaatselijke huisartsenpost werd ik doorverwezen naar een ziekenhuis in een stadje 15 km verderop. De president van de Zweedse Virago-club bood mij aan om met hem mee in zijn Jeep hierheen te gaan. In het ziekenhuis kregen we na een uurtje een doktersrecept mee voor 3 van mijn 6 medicamenten. In de plaatselijke apotheek konden we echter maar 2 van deze 3 krijgen, dus ik ging met de voorzitter weer mee naar de volgende stad. Bij afrekenen van dit 3e medicijn nam ik wel de bon in ontvangst, maar niet de medicijnen. De dame die mij hielp had namelijk namens het zakje met inhoud opzij gelegd, zoals dat hier in sommige supermarkten gebeurd. In mijn haast om toch niet teveel van het Zweedse feestgevoel te hoeven missen, ging ik snel naar buiten om terug te rijden naar Hanksville. Daar aangekomen miste ik het bewuste zakje, zodat de president weer namens mij kon bellen naar de apotheek. Het lag er nog, er zat voor mij niets anders op dan in de TomTom de gegevens in te voeren en 20 km heen en 20 km terug te reizen. Inmiddels was het tegen 16:00 aan dat ik mijn motorpak uit kon trekken (het was inmiddels 32 graden buiten) om een koele douche te nemen. Gewapend met handdoek en toilettas liep ik naar de douches waar ik, bij het graaien in mijn douchespullen, 2 wel heel bekende plastic pillendoosjes tegen kwam. Deze bleek ik dus in het hotel voor de zekerheid juist in dat tasje gedaan zodat ik ze niet zou verliezen. Op dat moment stonden er 2 Finnen naast me in de doucheruimte en die vroegen mij om een vertaling van het repertoire Amsterdamse vloeken die ik daar voor zeker een minuut of 10 heb lopen uitkramen. Al die moeite was dus eigenlijk voor niets! Ach, het is en blijft feest, al moet ik eerlijk toegeven dat ik dit pas op de zondagmorgen durfde te vertellen aan de Zweedse president. Zijn gezicht beschreef boekdelen, maar hij bleef toch de koele Zweed en kon eigenlijk wel lachen om deze rare Nederlander. ▷

Vrijdagavond bracht niets anders dan feesten, lekker eten en veel bier (toch ook die Jupiler, aangezien die Volkswagenbus toch leeg moest..) Dit alles resulteerde in veel praten, lachen en wat dansen totdat het tijd werd om te gaan slapen. Ik weet niet meer hoe laat dat was, maar ik heb in weinig last gehad van de snurkers omdat ik a. eerder dan hen in bed lag en b. zij 100 meter verderop lagen op het veld. In die nacht wordt je tegen 4:00 wakker om de blaas te ledigen, terwijl je tegelijk de zon ziet opkomen. Met het idee in mijn hoofd dat dit toch een raar land is, duik ik toch mijn tent weer in voor nog wat uurtjes slaap. De volgende ochtend dreef de hitte mij hier echter al om 07:00 uit.

Na het ontbijt kwam er een discussie op gang wie er wel of niet meegingen met de Ride-Out. Aangezien het ook deze dag rond de 30 graden zou worden besloten Whiskeygirl en ik dat we wat zouden blijven rond hangen in de schaduw. Hier dronken wij liters en liters...water, terwijl we eigenlijk niets anders deden dan mensen kijken. Zo werd het langzaam maar zeker weer avond, waar het eten en drinken weer tot de late uurtjes door ging, waar de muziek ook weer van een zeer hoog niveau was. Die avond had ik Der Rudi bereid gevonden om zondag met mij terug te rijden naar Nederland via dezelfde route die ik op de heenweg had genomen. Het idee was om ook zondagavond een tussenstop te maken in Scheessel om dan maandagochtend vroeg richting Nederland te gaan.

Zoals afgesproken vertrokken wij zondagmorgen rond een uurtje of 10. Ik reed voorop, vertrouwend op mijn TomTom, dit ging allemaal goed totdat we bij de snelweg kwamen tussen Hamburg en Bremen. Het bleek dat dit weekend in Noord-Duitsland de G8 vergadering was gehouden. Dit betekende dus extra veel verkeer op de weg. Met een 130 km/u gingen wij langs een colonne van Duitse politie-voertuigen, toen mijn TomTom aangaf dat de afslag voor Hamburg er aan zat te komen. Al zig-zaggend ging ik naar de rechterbaan toen bleek dat ik sneller dan ik had verwacht al de afslag moest hebben. Let wel dit was zo'n afslag met een afrit van 50 meter. Rechts afslaand zie ik in mijn spiegel dat Der Rudi vrolijk kijkend naar een politiebus aan het zwaaien was naar hen, en mijn manoeuvre te laat opmerkte. Na de afslag ging ik meteen aan de kant van de weg staan, waar ik vervolgens 3 kwartier wachtte op Rudi. Je kan al wel raden dat ik vergeten was zijn 06-nummer te noteren. Na het wachten besloot ik toch maar door te rijden naar Scheessel, hier heb ik ook zo'n 3 kwartier staan wachten aan de kant van de rijksweg, waar ik hem van 2 kanten zou zien aankomen. Echter, nog steeds geen Rudi. Achteraf bleek dat ik hem tot tweemaal op een paar minuten gemist had. Hij had namelijk op de snelweg de eerstvolgende afslag genomen en was weer op hetzelfde punt afgeslagen waar ik eerst was afgeslagen, daarna was hij ook naar Scheessel gereden, maar ook hier had hij mij gemist. Aan de deur van het hotel in Scheessel hing een briefje met de tekst "Geschlossen". Aan de overkant van de weg ging ik weer richting "ons" restaurantje, waar ik in steenkool-Duits probeerde uit te leggen wat er met Rudi en mij was gebeurd en waarom het hotel gesloten was. Het bleek dat de eigenaresse van het hotel bij haar dochter op bezoek was en de volgende dag zelf op vakantie zou gaan. Met dit nieuws in mijn achterhoofd bestelde ik een maaltijd in het restaurant, om tijdens het eten te bedenken wat ik nu zou gaan doen. Opties waren een ander hotel te zoeken of net als de gekke Belg de rit in 1 dag te doen. Aangezien ik mij nog fris genoeg voelde, het zondagavond was (rustig op de weg en een kans om de maandagochtend spits in Nederland te ontlopen) en de vorige dag meer water dan bier had gedronken, besloot ik voor de laatste optie te gaan. Volgens planning zou ik dan, als ik mijn best zou doen, rond 00:30 in Volendam weer aankomen. Aldus verliep de reis voorspoedig van takstation naar tankstation, totdat ik bij de Nederlandse grens kwam. Het noodweer, compleet met felle bliksems, harde donderslagen en veel, heel veel, water, barstte los en hier bleef ik in rijden totdat ik thuis was. De volgende dag hoorde ik dat die avond ook Enschede was ondergelopen. Ik kwam rond 01:30 aan in het vissersdorp. Ik was nat en moe, maar voldaan. Het was me toch maar weer gelukt, weer een internationaal weekend meegemaakt!

VD 920, Johnny Ferdinandus

Even Voorstellen...

Ook ik zal mezelf eens voorstellen, alhoewel een hoop van jullie mij al zullen kennen. Ik ben een paar jaar geleden geboren in Vlaardingen, op 18 september 1947. Rond mijn 14e jaar kocht ik van een vriend een oude Triumph motor, die ik met liefde weer aan de praat kreeg. Lekker scheuren met een vriend achterop. Natuurlijk belandde ik daarmee op het politiebureau. Thuis kreeg ik een pak slaag en het ergste, ze hielden mijn motor.... Eindelijk werd ik 16 en ik kon niet wachten om mijn eerste brommer te kopen. Het werd een Benellie, een Italiaanse race bike. Deze had ik al heel snel naar de klote gereden omdat ik hem had opgevoerd naar 90 km, toen al erg hard. Daarna kwam er een Puch, met een hoog stuur en een springveer zadel. Ik met lange haren en een grote baard. Vaak onderuit gegaan omdat hij te hard ging, het frame erg zwak was en het stuur te hoog. Leuke tijd, de jaren 60-70.
Toen werd het stil rond de tweewielers. Ik ontmoette mijn eerste vrouw en ik had inmiddels ook mijn auto rijbewijs. Ik wilde graag weer gaan motorrijden, maar daar kwam niets van in. Ik kocht een Fiat 600, trouwde en kreeg een pracht dochter en zoon waar ik erg trots op ben. Ik heb nu ook 2 kleindochters. Na jaren een gelukkig huwelijk te hebben gehad, gingen we uit elkaar. Ik ging in Spanje werken en ontmoette mijn tweede vrouw, een Engelse.
15 Jaar geleden haalde ik dan eindelijk mijn motorrijbewijs. In Engeland ben ik lid geworden van de VSOC (The Vultures) Daar maakte ik vele vrienden en leerde ik een goede vriend kennen, Tosh. Via Tosh ben ik in contact gekomen met de Outriders, waar ik gelijk werd opgenomen. Na 20 jaar huwelijk keerde ik als gescheiden man weer terug naar mijn familie in Nederland. Ik had Peter en Koosje leren kennen in Engeland, op een party en toen ik terug in Nederland was, heb ik contact met hen opgenomen. Toen ben ik dus lid geworden van de VSCN. Zelf treed ik graag op als Country- en jaren 60-70 zanger, zoals Elvis enz. Maar motorrijden is mijn leven en daarbij horen vrienden, vriendinnen en leuke party's.

Fred van de Boom
The Bold Eagle

VIRAGO STAR CLUB NEDERLAND

Organisatiestructuur

Bestuur e-mail: bestuur@viragostarclub.nl
Han van Grinsven — voorzitter
Walther Paris — vice-voorzitter (public relations, Buitenlandse contacten)
Peter Lucas — secretaris (Buitenlandse contacten)
Rob Hoogendoorn — penningmeester
Wim Gijsbers — road captain (Buitenlandse contacten)

Toegevoegd aan het bestuur
Manfred de Bos (portefeuille Road Falcons)
Jan Teunissen (portefeuille Road Wolves)
Theo Vos (portefeuille Road Rats)
Atie Koeleman (portefeuille Westcoast Hogs)
Piet de Jong (portefeuille Southern Snakes)
Rob Blokker (portefeuille redactie)

Regiovertegenwoordigers
Groningen/Friesland/Drenthe (regio 1)

Overijssel/Gelderland/Flevoland (regio 3)

Noord Holland/Utrecht (regio 4)

Zuid Holland/Zeeland (regio 5)

Brabant/Limburg (regio 6)

Ledenadministratie
Koosje Middel
e-mail: ledenadministratie@viragostarclub.nl

Redactie Magazine
Rob Blokker
e-mail: redactie@viragostarclub.nl

Commissies
- **Promotie Team**
  Hans en Marianne Blijleven
  e-mail: promoteam@viragostarclub.nl
- **Evenementen**
  Anja Oudakker en team
  e-mail: evenementen@viragostarclub.nl

Road Falcons Manfred de Bos en team
e-mail: falcons@viragostarclub.nl
Road Wolves Jan Teunissen en team
e-mail: wolves@viragostarclub.nl
Road Rats Theo Vos en team
e-mail: rats@viragostarclub.nl
Westcoast Hogs Atie Koeleman en team
e-mail: hogs@viragostarclub.nl
Southern Snakes Piet de Jong en team
e-mail: snakes@viragostarclub.nl

Ben je niet in staat ons te bereiken via de elektronische weg, dan kan het nog altijd op de ouderwetse manier: **Postbus 597, 4645 ZX Putte**

Colofon

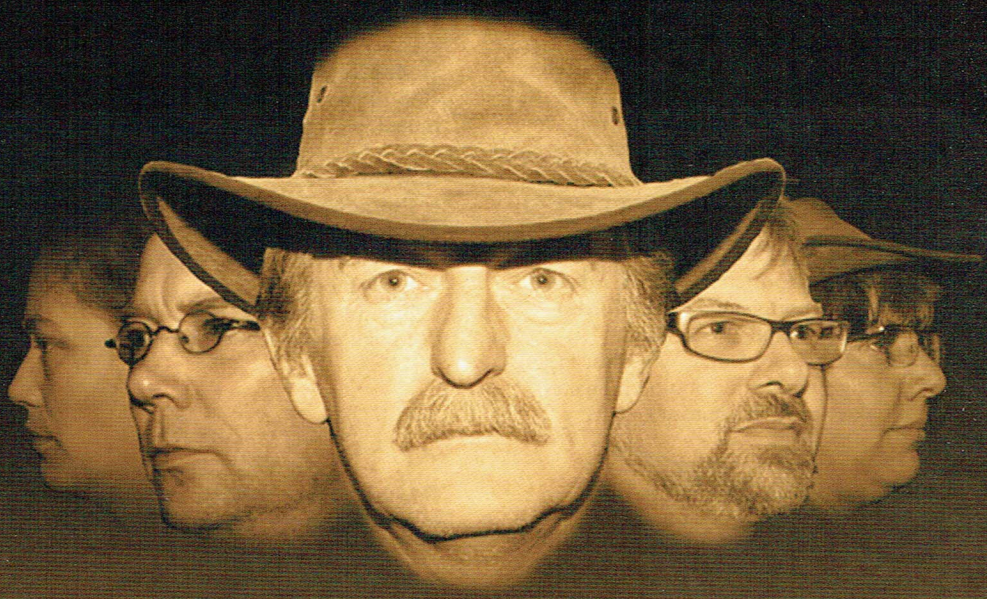
Het VSCN Magazine wordt 4x per jaar uitgegeven.

Redactie Rob en Daniëlle Blokker
Redactieadres Redactie VSCN, Postbus 597, 4645 ZX Putte
Email redactie@viragostarclub.nl of viragostarclub@gmail.com dit laatste adres voor grotere bestanden als foto's b.v.
Internet http://www.viragostarclub.nl
Vormgeving De Studio Breda, email: dtp@destudiobreda.nl
Contributie **per jaar op bank rekeningnummer 15.66.06.704 t.n.v. VSCN te Veenendaal.**
Gewone leden: € 35,-. Begunstiger: € 25,-

Het lidmaatschap loopt van 1 januari t/m 31 december. Opzeggingen dienen vóór 1 december binnen te zijn bij de ledenadministratie. Dit kan per brief naar postbus 597, 4645 ZX Putte, ter attentie van de ledenadministratie of via een e-mail naar ledenadministratie@viragostarclub.nl met vermelding van het lidmaatschapsnummer. Voor nieuwe leden, wiens contributie is bijgeschreven na 1 oktober, geldt de contributie voor het daaropvolgende kalenderjaar.

DECENT FOOD LIVE MUSIC OLD FRIENDS

A SOUTHERN SNAKES RALLY

Wild Wild West

5th start of season rally

the SOUTHERN SNAKES and the VIRAGOSTARCLUB NEDERLAND present START OF SEASON 2009

the DATE TO REMEMBER APRIL 24th TILL APRIL 26th 2009 location KONINGSBOSCH

R RESTRICTED UNDER 17 REQUIRES ACCOMPANYING PARENT OR ADULT GUARDIAN

more INFORMATION at WWW.SOUTHERN-SNAKES.COM

DOLBY